

וְאֵת אָרֶם צוּכָה וַיֵּשֶׁב יוֹאֵב וַיָּדָה אֶת אֲדוֹם בְּגִיּוֹא מֶלֶח שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלָף: ג אֱלֹהִים
 וְנַחֲתָנוּ פְּרִצְתָנוּ אֲנַפְתָּ תִּשׁוּבָב לָנוּ: ד הֲרַעַשְׂתָּה אֶרֶץ פְּצַמְתָּה רַפָּה
 שְׁבָרֶיהָ כִּי מָטָה: ה הֲרֵאִיתָה עֲמֹד קָשָׁה הִשְׁקִיתָנוּ יַיִן תַּרְעֵלָה: ו נִתְתָּה לִירְאִיד
 נִם לְהִתְנוֹסֵם מִפְּנֵי קִשְׁט סֵלָה: ז לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ (עננו) וְעַנְנֵנוּ:

זוהר תהלים

זהו אחד. והוא עקר ושרש שהכל אחוים בו. שלשה עשר
 עלים אלו (סוד) שֶׁל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה בְּחֻשְׁבוֹן,
 חותם המלך. בא וראה, כְּדָגְמַת הַשּׁוֹשְׁנָה
 בֵּין הַחוּחִים, (שיר השירים ב) כִּף הֵם יִשְׂרָאֵל
 בֵּין הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְכִף
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׂאֵר הַמוֹנֵי הַשָּׂרִים
 הַמְּמַנִּים. כֹּל זְמַן שֶׁהַשּׁוֹשְׁנָה עוֹמְדַת סְגוּרָה
 וְאִינָה פְּתוּחָה, אֵין בָּהּ רִיחַ, וְלֹא מַעְלִים
 אוֹתָהּ וְלֹא מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים.
 אֲבָל בְּשַׁעַה שֶׁהַשּׁוֹשְׁנָה פְּתוּחָה, מַעְלָה
 רִיחַ, וְאֵז מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים,
 וְנִהְיִית מֵהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (שיר
 השירים ה) פִּתְחֵי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי. וְהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לֹא שָׁלַח אוֹתָהּ לָנוּ אֲלָא לְלַכְתּ
 לְדַרְכֵנוּ.

ישראל - אף על גב שהם רשעים ונכנעים
 הם בימין ולא נדבקים לשמאל ולא
 מתערבים עמו לעולמים

הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵנוּ (ס, ט): [זוהר ח"ג פ'
 שמיני (דף 97 א.)] אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
 וְדַאי כִּף הוּא, שֶׁהָרִי שְׁנֵינוּ שֵׁישׁ יְמִין וַיֵּשׁ
 שְׂמָאל, רַחֲמִים וְדִין. יִשְׂרָאֵל (לימין), וְעוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה לְשְׂמָאל. יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב
 שֶׁהֵם רַשָּׁעִים וְנִכְנָעִים, הֵם בְּיְמִין וְלֹא
 נְדָבְקִים לְשְׂמָאל, וְלֹא מִתְעַרְבִים עִמּוֹ
 לְעוֹלָמִים. וּמִשּׁוֹם כִּף כְּתוּב, (תהלים ס)
 הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵנוּ. שְׂכַאֲשֶׁר מִתְעַלָּה

עדות למעשה בראשית. כל מעשה
 בראשית, כלם (חמש מאות שנה של
 היסוד ברית קדש, כלם מעשה של בראשית יושבים וכו')
 תבות ודעות בהבנה, ועומדים בחשבון,
 ושם אלהים של מעשה בראשית, מראה
 למעלה ומראה למטה. מראה למעלה
 בסוד של העולם הבא, ומראה למטה
 בסוד של כנסת ישראל. שושנה - עדות
 למעשה בראשית, שעומדת בכל אלו
 הסימנים, שכתוב (זה) בראשית ברא
 אלהים. זו שושנה. שלשה עשר עלים (הם)
 שלש עשרה תבות עד שם אלהים השני.
 ואלו הם: א - את, ב - השמים, ג - ואת, ד
 - הארץ, ה - והארץ, ו - היתה, ז - תהו, ח
 - ובהו, ט - וחשך, י - על, יא - פני, יב -
 תהום, יג - ורוח. הרי שלשה עשר עלים
 של השושנה. חמשה חזקים שסוכבים
 לאלו הם: א - מרחפת, ב - על, ג - פני, ד
 - המים, ה - ויאמר. הרי חמשה אחרים.
 אחר כך נאמר יהי אור, הרי עקר ושרש
 של השושנה שהכל אחוז בה. עדות
 ליחוד. חמשה עלים חזקים, השרש
 והיחוד שאחוזים בו שלשה עשר עלים
 אלו. (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' -
 הרי חמשה עלים של השושנה. אחד - זהו
 העקר והשרש שהכל אחוז בו. סוד (עדות
 ליחוד. חמש תבות שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אלו
 חמשה עלים חזקים של השושנה. שרש ויסוד אחוים בו.

ח אלהים ^{תהי עול תהי עול} דבר בקדשו אעלה אחלקה שכם ועמק סבות אמרד: ט לי גלעד ולי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה מחקקי: י מואב סיר רחצי על אדום אשליך נעלי עלי פלשת התרעעי: יא מי יבלני עיר מצור מי נחני עד אדום: יב הלא אתה אלהים ^{תהי עול תהי עול} ונתתנו ולא תצא אלהים ^{תהי עול תהי עול} בצבאותינו: יג הבה לנו עזרת מצר ושוא תשועת אדם: יד באלהים ^{תהי עול תהי עול} נעשה חיל והוא יבום צרינו:

זוהר תהלים

מן העולם. כי עצום הוא ממני. וכי עד אותה שעה איפה ערכו קרב בו ונצחו אותו? באיזה מקום נפגשו בחרבם והיו גברים כגבורים להראות גבורתם? מה זה כי עצום הוא ממני? אלא אותו רשע היה חכם וראה למרחוק. ראה את דוד המלך שבא מרות המואביה גבור תקיף כאריה, ועשה קרבות תקיפים ונצח את מואב, ושם אותם תחת רגליו. אמר, עצום הוא. אותו שירש אותה גבורה, מלך אחד מהם יצא מאתנו להשמיד את מואב.

אולי נכה בו. פסוק זה כף היה לו לומר: אולי אוכל אכה בו, או אולי נוכל נכה בו. אלא אותו רשע היה חכם. אמר, ראיתי יד אחת של אריה תקיף אחד, פרוש רגל (יד), אם אוכל עמך שנתחבר (שנינו) שניהם (ונתחבר) ונגרע מאותו אריה יד זו, עד שלא יבא אתו מלך לעולם ולא יגרש את מואב ממקומו. ארה לי. מה זה ארה לי? אמר רבי אבא, אותו רשע בשתי לשונות אמר לבלעם. אחד אמר ארה לי, ואחד אמר קכה לי. מה בין זה לזה? אלא אמר לו, ארה לי עשבים וכשפי ראשי נחשים, ושם אותם בקדרת המכשפים. כיון שראה שכחו יותר בפיו, שב ואמר

הימין, ישראל שנדבקים עמו יתעלו ויתעטרו בו. אז נכנע השמאל, וכל אותם שבאים מצדו. זהו שכתוב (שמות טו) ימינך ה' תרעץ אויב.

מואב סיר רחצי וגו' (ד, ט): [זוהר ח"ג פ' בלק דף קצ"ח] ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אמר, אמר אותו רשע, ודאי השעה עומדת לי לעשות מה שאני רוצה. ראה, ולא ראה יפה. ראה כמה אלפים נופלים מישראל על ידו לזמן מועט, אמר, ודאי השעה עומדת לי, ולכן ועתה, ולא בזמן אחר. לכה? לך היה לו לכתוב! מה זה לכה? אמר, נדרז עצמנו לאותו שמרתך בכנפיו עליהם לאותו ששמו כ"ה. ועתה לכה, נערך קרב באותו כ"ה. (ועתה לכה, כמו שנאמר (מלכים ב ג) ועתה לשלל מואב). אמר, עד עתה לא היה בעולם מי שיכול להם, בגלל אותו הפטרון שעומד עליהם. כעת שהשעה עומדת לנו, לכה נעשה קרב. וכל עצת אותו רשע לכ"ה היתה, שכתוב ואנכי אקרה כה. אעקר את אותה כה ממקומה. ושניהם בעצה רעה היו לכה הזו, כמו שנאמר (תהלים ב) על ה' ועל משיחו. לא ידעו שהרי אחר כך הכה הזו תעקר אותם

זוהר תהלים

ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי. הלעיטני, הלעיטה ממשי, פתיחת הפה והגרון לבלע. אמר דוד לאותו הבלען מלעיט הלעיטים: אני אזורק עליו נעלי לסתם את גרונו. עלי פלשת אתרועע. גם כן זה למרחוק הסתכל דוד, ואמר: כנען הוא צד רע של הצד האחר ההוא, ופלשתים הם משם, לצד אחר מה צריך? תרועע, שכתוב (במדבר י) וכי תבאו מלחמה בארצכם [וגו'] והרעתם וגו', לשבר כחו ותקפו, ומשום כן עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי להם.

ולכה נא קבה לי. ואפלו כן, אותו בלק הרשע לא עזב את כשפיו, אלא לקט כל מיני עשבים, כשוף של ראשי נחשים, ולקח קדרת מכשפים ונעץ אותה תחת הקרקע אלף וחמש מאות אמה (על אלף וחמש מאות אמה), וגנז אותה לסוף הימים. כיון שבא דוד, כרה בתהום אלף וחמש מאות אמה, והוציא מים מהתהום ונסך על המזבח. באותה שעה אמר, אני ארחץ אותה הקדרה. (תהלים ס) מואב סיר רחצי. סיר רחצי בודאי. על אדום אשליך נעלי. מה זה אשליך נעלי? אלא גם זה כן היה למרחוק, שכתוב (בראשית כה)

סו « לַמְנַצֵּחַ עַל נְגִינת לְדָוִד: ב שְׁמֵעָה אֱלֹהִים רְנָתִי הַקְּשִׁיבָה תִּפְלְתִי: ג מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּעֵטֶף לְבִי בְּצוּר יְרוּם מִפְּנֵי תַנְחִינִי: ד בִּי הִיטָה מִחֶסֶד לִי מִגְדַּל עַו מִפְּנֵי אוֹיֵב: ה אֲנִינָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחֶסֶד בְּסִתְרֵךְ בְּנִפְיֶךָ פְּלָה: ו בִּי אַתָּה אֱלֹהִים שְׁמֵעָת לְגִדְרֵי נִתְתָּ יְרֵשֶׁת יִרְאֵי שְׁמוֹךְ: ז יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ תּוֹסִיף שְׁנוֹתָיו כְּמוֹ דָר וָדָר: ח יֵשֶׁב עוֹלָם לְפָנֵי אֱלֹהִים חֶסֶד וְאֱמֶת מִן יִבְרָחוּ: ט כֵּן אֲזַמְּרָה שְׁמוֹךְ לְעַד לְשִׁלְמֵי גִדְרֵי יוֹם יוֹם:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

אם יש לך יראה לשבת בבית

שמעה אלהים רנתי (סא, ב): [שימוש תהלים לפרק סא] אם אתה דר בבית ותירא אמור אותו כשתכנס לבית ותצליח. ושם שלו הוא שד"י. ש' מן "שמעה, ד' מן כ' 'כן אזמרה באותיות דכ"ף, י' מן מ' שהוא בסוף המזמור באותיות י"ם.

— זוהר תהלים —

כָּל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסַדֵּר אֶת שִׁבְח רְבוֹנוֹ טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא מִשׁוּם שְׁצָרִיךְ תִּפְלָה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעַלָּה (מִשׁוּם שְׁצָרִיךְ תִּפְלָה) מִתּוֹךְ מִחְשָׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב

מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּעֵטֶף לְבִי וְגו'

(סא, א): [זוהר שמות 9 פקודי (דף רס"ב):]

אמר רבי שמעון זכאי מי שמבין דרכו ללכת בדרך האמת, וכל מי שלא יודע לסדר את שבח רבונו, טוב לו שלא נברא, משום שצריך תפלה שהיא שלמה למעלה, (משום שצריך תפלה) מתוך מחשבה ורצון הלב וקול ודברי השפתיים, לעשות שלמות וקשר ויחוד למעלה, כמו שהוא למעלה. כמו שיוצאת שלמות ממעלה למטה, כך דרך מטה למעלה לקשר קשר כראוי. הסוד לחברים שילכו בדרך ישרה - מחשבה ורצון וקול ודבור. אלו הארבעה קושרים קשרים. אחר קשר הקשרים של כלם כאחד, נעשו כלם מרובה אחת להשרות עליהם שכינה,

אשרי האיש שקושר קשרי רבונו

מִחְשָׁבָה מוֹצִיָּא רִצּוֹן, (רצון מוציא הכל)

רצון שיוצא מתוך מחשבה, מוציאה קול שנסמע, ואותו קול שנסמע עולה לקשר קשרים ממטה למעלה, היכלות תחתונים בעליונים. הקול שהוא קושר קשרים ומוסף ברכות ממעלה למטה בלחש, תומך את ארבעת התומכים הללו: מחשבה ורצון, קול ודבור. סוף בסיום הקשר, המקום שהכל נקשר בו כאחד, וכלם נעשים אחד. אשרי האיש שקושר קשרי רבונו, וסומך סמיכות כראוי, ומתכונן בכל הדברים הללו שאמרנו. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא. עד כאן נתקנו ההיכלות שבצד הקדשה.

סב « לַמְּנַצֵּחַ עַל יְדוּתוֹן מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב אֵךְ אֵל אֱלֹהִים ^{הַתְּהַלֵּל מִלְּפָנֵי} דּוֹמֶיָה נַפְשִׁי מִמֶּנּוּ יִשְׁעֵתִי: ג אֵךְ הוּא צִוִּי וַיִּשְׁעֵתִי מִשְׁגָּבִי לֹא אִמּוּט רָפָה: ד עַד אָנֹכָה תְהוֹתֶנּוּ עַל אִישׁ תִּרְצָחוּ: כְּלָכֶם בְּקִיר נְטוּי נָדַר תְּדַחֲוִיחָה: ה אֵךְ מִשְׁאֲתוֹ יַעֲצוּ לְחַדִּיחַ יִרְצוּ כָּזָב בְּפִיו יִבְרָכוּ וּבְקִרְפֶּם יִקְלְלוּ סֵלָה: ו אֵךְ לְאֱלֹהִים ^{הַתְּהַלֵּל מִלְּפָנֵי} דּוֹמֶיָה נַפְשִׁי בִּי מִמֶּנּוּ תִקְנֵתִי: ז אֵךְ הוּא צִוִּי וַיִּשְׁעֵתִי מִשְׁגָּבִי לֹא אִמּוּט: ח עַל אֱלֹהִים ^{הַתְּהַלֵּל מִלְּפָנֵי} יִשְׁעִי וּבְבוֹדֵי צוּר עֵזִי מַחְסֵי בְּאֱלֹהִים ^{הַתְּהַלֵּל מִלְּפָנֵי}: ט בְּטַחוּ בּוֹ בְּכָל עֵת עִם שְׂפָכּוֹ לְפָנָיו לְבַבְכֶם אֱלֹהִים ^{הַתְּהַלֵּל מִלְּפָנֵי} מַחְסֵה לְנֹו סֵלָה: י אֵךְ הֶבֶל בְּנֵי אָדָם כָּזָב בְּנֵי אִישׁ בְּמֵאוֹזִים לְעֹלֹת הַמָּה מֵהֶבֶל יָחַד: יא אֵל תִּבְטְחוּ בְעֶשֶׂק וּבְגֹזֵל אֵל

לֵאמֹר אוֹתוֹ אַחַר מִנְחָה וְאַחַר עֲרִבִית

אך אל אלהים דומיה נפשי (סב, ב): [שימוש תהלים לפרק סב] אמור מזמור זה ליל יום א' אחר תפלת ערבית, ולאחר מנחה של יום ב'. ושם שלו הוא איטמ". א' מן אך אל אלהים, ' מן "ישועתי, ט' מן "לא אמוט, מ' מן "עוז לאלהים, י' מן "לאיש כמעשהו. ולאחר שתגמור זה המזמור תאמר. יהי רצון מלפניך אל אחד שתמחול ותסלח ותכפר עוני כמו שסלחת ומחלת וכפרת למי שהתפלל לפניך המזמור הזה.

זוהר תהלים

אלו מאותם שעומדים בקיום, שאותם שנשאאו ששוקלים במשקל זכרים ונקבות זה עם זו (אלו הם ששוקלים במשקל זכרים ונקבות להגשא זה עם זו), ואלו נקראים מאזנים. על זה כתוב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אותם שכתוב בהם, (ויקרא ט) מאזני צדק, שאמרנו. כל אותם ששוקלים זה עם זה, ולא שוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והם חבור של זכר ונקבה כאחד, ועל זה - במאזנים לעלות. ואף על גב שלפעמים מסתיע הדבר ושוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והרי בארנו.

אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי - בדבור אחד נכלל כל התורה כלה אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי וגו'

ברקיע יש היכל שיש בו שני מלאכים שרים גדולים והם מומנים על שנים עשר אפים מומנים אחרים

אך הבל בני אדם כזב בני איש במאזנים לעלות וגו' (סב, ט): [זוהר ח"ב פרשת ויקהל דף רנח.] אותם שני העמודים שלצד מזרח הם קרעיא"ל, שהתמנה בחוץ על שנים עשר אף ממנים, שכלם נקראים יתדות המשפן. זה לימין. ולשמאל - שמעיא"ל, והתמנה על שנים עשר אפים ממנים אחרים, וכלם יתדות כמו שאמרנו. (אותם ממנים אחרים) התומכים שהתמנו לצד דרום, אחד סעדיא"ל ואחד סטריא"ל (סעריהא"ל), כל אחד ואחד על שנים עשר אף ממנים אחרים. אלו לא מעבירים משלטונם לעולמים. אלו כלם ממנים על קיום העולם.

תִּהְבְּלוּ חֵיל כִּי יִנּוּב אֵל תִּשְׁתוּ לֵב: יב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים ^{תְּהַבְּלוּ חֵיל} שְׁתִּים זֶה
 שְׁמַעְתִּי כִּי עֹז לְאֱלֹהִים ^{תְּהַבְּלוּ חֵיל}: יג וְלֹא אֲדַנִּי חֶסֶד כִּי אַתָּה תִּשְׁלַם לְאִישׁ
 בְּמַעֲשָׂהוּ:

===== זוהר תהלים =====

דבור ודבור שִׁיָּצָא מִפִּי נַעֲשֶׂה מִלֶּאֱךָ, וְזֶהוּ
 וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֵת הַלְּפִידִים,
 וּבְמָקוֹם אַחַר אָמַר הַכְּתוּב אַחַת דְּבַר
 אֱלֹהִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי. מַה זֶה? אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן: זְקַן זְקַן, שְׁמַעְתִּי שְׁבָאֲדָם נִתַּן
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, נִשְׁמָה
 וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ, הַנִּשְׁמָה מְכַסֵּא הַכְּבוֹד, שֶׁם
 יוֹרֵדֵת הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ
 סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְעֲלִיהֶן נֹאמַר אַחַת דְּבַר
 אֱלֹהִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי, אַחַת וּשְׁתִּים -
 הָרִי שְׁלֹשׁ סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שֶׁנֹּאמַר בְּהֵן
 אַחַת, אַחַת וְאַחַת, שְׁלֹשָׁה אַחָדִים, וְזֶהוּ
 אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי, ז'ו -
 בְּה עוֹשֶׂה אוֹתָם אַחָד. וְאַחַר כֵּן דְּבַר עֲמוֹ
 מִהָרוּחַ, שֶׁהוּא מִטְטְרוּן, כּוֹלֵל כָּל צְבָא
 הַשָּׁמַיִם שְׁלֵמָטָה, מִשּׁוּם שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ
 וְרוֹכֵב עָלָיו הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי הַכוֹלֵל שֶׁשׁ
 סְפִירוֹת, וְלִכֵּן בְּכָל דְּבַר וְדְבַר שִׁיָּצָא
 מִמֶּנּוּ, הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ מִלֶּאֱךָ, וְזֶהוּ וְכָל
 הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. אַחַר כֵּן יֵרְדֶה
 הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה עֲשִׁירִית בְּאוֹפֵן, שֶׁהוּא
 נֶפֶשׁ הָאָדָם מִשָּׁם, וְנֹאמַר בּוֹ וְעַל הָאָרֶץ
 הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה, מִשּׁוּם שֶׁעָלָיו
 נֹאמַר וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחַד בְּאָרֶץ, כְּדִי שִׁישְׁמַע
 קוֹלוֹ וְדְבוּרוֹ מִן הַכֶּסֶף וְהַמְּלָאכִים וְשָׁמַיִם
 וְאָרֶץ, שִׁיִּכְרִיּוּ בּוֹ בְּכָל מַעֲלָה וּמִטָּה
 כְּנִשְׁמָה שֶׁשְׁלִטוֹנָה בְּכָל הַגּוֹף וְאֶפְלוֹ
 בְּאִיבָר קִטְן, וְאִין אִיבָר פְּנוּי מִמֶּנָּה.

(פב, יב): [תיקונים (תיקון כ"ב)] וְעָלָיו נֹאמַר
 בְּדָבַר יְהוָה שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ, וְהוּא דְבַר אַחַד
 שְׁכוּלֵל עֶשֶׂר אַמִּירוֹת, וְסוּד הַדְּבַר - אַחַת
 דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי, לְהִרְאוֹת
 בְּה שְׁעֶשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת נֹאמְרוּ בְּדְבוּר אַחַד,
 שְׁתִּים זֶה, אֵלּוּ אֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ, וְהוּא
 אַחַד, אַחַד בִּינֵיהֶם, וְזֶהוּ שְׁאֲמַרְנוּ
 שְׁבִשְׁנֵיהֶם תְּלוּיּוֹת מְצוּוֹת עֲשֶׂה וְלֹא
 תַעֲשֶׂה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁנֵיהֶם דְּבַר
 לְתַת כְּבוֹד לְתוֹרָה, שֶׁהָרִי הוּא בְּדְבוּר אַחַד
 אָמַר הַכָּל, וְלָמָּה אָמַר שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי?
 ז'ו אַחָד בְּחֻשְׁבוֹן, שְׁשֵׁתִי תוֹרוֹת הִיוּ,
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אַחַד בִּינֵיהֶם וְשָׁמוּ
 אַחַד, וּמִשְׁנֵי דְבוּרִים יָצָא הַקּוֹל וְנִחְלַק
 לְשִׁבְעִים קוֹלוֹת, כְּנֶגֶד שִׁבְעִים פְּנִים, וְהָרַג
 בָּהֶם שִׁבְעִים אֲמוֹת עַל שְׁלֹשׁ קַבְלוֹ אֶת
 הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנֵי דְבוּרִים הָרַג שְׁתֵּי אֲמוֹת,
 שֶׁהֵן עֶשֶׂר וַיִּשְׁמַעְאֵל, שְׁלֹשׁ רְצוֹ לְקַבֵּל אֶת
 הַתּוֹרָה.

הַקְּב"ה נִתַּן בְּאָדָם נִשְׁמָה רוּחַ וְנֶפֶשׁ

אַחַת דְּבַר אֱלֹקִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי וְגו'
 (פב, יב): [תיקונים (תיקון ל"ח דף ע"ט)] קָם
 זְקַן אַחַד מֵאַחַר הִצֵּל שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, הָרִי רִאִיתִי שֶׁנֹּאמַר מִן
 הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךְ אֶת קְלוֹ לְיִסְרָךְ וְכו',
 וּבְמָקוֹם אַחַר שְׁמַעְתִּי שְׁדַבֵּר עִם יִשְׂרָאֵל
 מִצַּד שֶׁל הַמְּלָאכִים, שְׁכַף פְּרָשׁוּהוּ, שְׁכַף

סג « מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה: ב אלהים אלי אתה אשתרף

שימוש תהלים

להצליח בסחורה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, אלהים אלי אתה (סג, א): [שימוש תהלים לפרק סג] אם שתפת עם אחרים ואתה רוצה להחלק אמור זה המזמור ויבא לך חלק הטוב, וכן להצליח בסחורה. ושם שלו י"ה. י' מן והמלך ישמח בה', ה' מן "במדבר יהודה.

זוהר תהלים

הקדוש ברוך הוא. וכעת, בהיותו במדבר יהודה, שהיה שאול רודף אחריו, היה אומר שירה, שכתוב (תהלים סג) מזמור לדוד (וכן באבשלום כתוב (שם ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, היה אומר, ועכשו אמר שירה) בהיותו במדבר יהודה, במקום שהיו רודפים אחריו.

ומה אמר? אלהים אלי אתה אשתרף וגו'. (סג, ב) אלהים, אלי, אתה - שלשה שמות הם. אלהים - זוהי דרגתו, כתר המלכות. אלי - זה הראש שהכתר הזה שעומד עליו, והוא עמוד אחד שכל העולם עומד עליו, שכתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. אתה - זה הימין העליון, שכתוב (תהלים קי) אתה כהן לעולם. ועל זה שלש דרגות כאן - אלהים, אלי, אתה. אשתרף, ואבקר אצלך בכל יום תמיד. צמאה לך נפשי (שם סג), כמי שצמא לשותות. אף כאן אני, צמאה נפשי אליך, תאב אליך בשרי, שיהיו הנפש והבשר דבקים אליך. בארץ ציה וענף בלי מים, מה זה בלי מים? שאין שם אור התורה, האור של המאור העליון. כן בקדש חזיתך (שם), מה הטעם? אלא כן בקדש חזיתך, אף על גב שאני במדבר הזה, במקום

הקב"ה בחר בדוד המלך יותר מכלם כיון שהיה מתדבק ומשתוקק בו בכל זמן

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): [זוהר חדש שיר השירים מדרש

הנעלם (דף פ"ב א)] פתח ואמר, משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו. כתוב (תהלים סג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. בא וראה, דוד המלך, הקדוש ברוך הוא התרצה בו יותר מכל מלכי העולם, כמו שנאמר (מלכים א ח) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מה הטעם? משום שדוד, מיום שהיה הולך אחר הצאן במדבר, היה מסתכל שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והיה משבח ואומר (תהלים ח) כי אראה שמך מעשה אצבעותיך וגו'. מה הטעם? משום שהרי בליה כל בני העולם שוכבים ישנים על מטותיהם, והוא היה יושב במדבר, והיה מסתכל בשמים, בלבנה ובכוכבים ובמזלות ובמעשה השמים, והיה אומר כי אראה שמך וגו'. וכתוב (שם) ה' אדוננו מה אדיר שמך וגו'. ותמיד היה פותח, ומשבח ומרומם את הקדוש ברוך הוא. אחר כך היה בורח מלפני חמיו, ובכל צרה שהיתה לו, היה משבח ומתפלל לפני

— תהלים — זוהר תהלים —

למקום ששורה שכינה, משום שמים חיים אין מצויים כאן. ומי הם המים החיים? זו שכינה, שכתוב בה (בראשית כו) באר מים חיים, ועל זה ארץ ציה ועיף בלי מים כתוב. אמרו רבי חייא ורבי יוסי, ודאי שהדרך תקינה לפנינו. נכנסו למערה וישנו. בחצות הלילה שמעו את קול חיות המדבר שנוהמות. התעוררו. אמר רבי חייא, הרי עת היא לסייע לכנסת ישראל שמשפחת את המלך. אמרו, כל אחד ואחד יאמר דבר ממה ששמע וידע בתורה. ישבו כלם.

הטעם שהזכירו המקום שאמרו לשבח הקב"ה במדבר יהודה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): (זוהר ח"ב פ' תרומה דף ק"מ.) רבי אבא פתח פסוק ואמר, (שם אט) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מה זה שונה מכל שאר התשבחות שלא אמר באיזה מקום שבח אותם דוד המלך? ומה שונה כאן שאמר בהיותו במדבר יהודה? אלא לא זה לבדו, שהרי אף כף גם - (שם לד) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. כבא הזיפים. וכן כלם. להראות לכל בני העולם שבחו של דוד, שאף על גב שהיה בצער והיו רודפים אחריו, היה משתדל לומר שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא. ואף על גב שברוח הקדש היה אומר - רוח הקדש לא היתה שורה עליו עד שהוא השתדל שתשרה עליו. וכך בכל מקום - לא שורה רוח הקדש שלמעלה עד שיתעורר עליו האדם מלמטה. ודוד, אף על גב שרדפו

שהוא כף - אני רואה אותך להדבק בך, ומשתוקק אחריו לראות עזך וכבודך. וזה הוא כמו שכתוב (שם) משכני אחריו נרוצה. בזמן שתמשכני אחריו, הכל נתרצה עמך.

צמאה לך נפשי - הרי נפשי וגופי משתוקקים אליך להראות לפניך ולא יכלתי - כי אני בארץ ציה ועיף בלי מים שהרי ארץ ציה ועיף נקרא מחוץ למקום ששורה שכינה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): (זוהר ח"ב פ' ויקרא דף ק"ג.) רבי חייא ורבי יוסי, ושמחו באותו לילה. אחר שאכלו, פתח חברו הסוחר ואמר, אמר לפניכם דבר אחד שהתעסקתי בו היום הזה, הפסוק הזה שכתוב (תהלים אט) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. דוד אמר שירה כשהיה בורח מחמיו, למה אמר אלהים אלי אתה אשחרך צמאה לך נפשי וגו'? אלהים אלי אתה, שהרי בגבורה אחוזה תמיד. אשחרך, וכי איך יכל דוד לשחר את הקדוש ברוך הוא בארץ רחוקה, וגרש מהארץ שבה שרויה השכינה? אלא, אף על גב שגרש משם, לא עזב את שלו לשחר את הקדוש ברוך הוא. ואני שמעתי, אשחרך - כמי שאומר, אלך להראות לפניך, רק שלא יכלתי. כף אשחרך, רק שאני מחוץ למקום ששם שורה שכינה. צמאה לך נפשי, שהרי נפשי וגופי משתוקקים אליך להראות לפניך, ולא יכלתי, כי אני בארץ ציה ועיף בלי מים, שהרי ארץ ציה ועיף נקרא מחוץ

צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי בְּאָרְץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם: ג בֶּן בִּקְדָשׁ חַיִּיתִיךָ
 לְרֵאוֹת עֵינֶיךָ וּבְכֹדֶדךָ: ד כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ מִחַיִּים שְׁפָתַי יִשְׁבַּחֲוֹנְךָ: ה בֶּן אֲבִרְכָךָ
 בְּחַיִּי בְּשִׂמְךָ אִשָּׁא כְּפִי: ו כְּמוֹ חֶלֶב וְדָשֵׁן תִּשְׁפַּע נִפְשִׁי וְשִׁפְתֵי רִנָּנוֹת יִחַלֵּל פִּי:
 ז אִם זְכַרְתִּיךָ עַל יְצוּעֵי בְּאִשְׁמֵרוֹת אֶהְיֶה בְךָ: ח כִּי חַיִּיתָ עֲזָרְתָה לִּי וּבְצֹל בְּנַפְיֶךָ

== זוהר תהלים ==

חיים. אלי - קצה השמים עד קצה השמים.
 אתה - הדרגה שלו. ואף על גב שהכל
 אחד ובשם אחד עולה. אשחרך - אם
 כמשמעו שלו, יפה. אבל אשחרך - התקין
 האור שמאיר בשחר. שהרי האור שעומד
 בשחר לא מאיר עד שיתקנו אותו למטה.
 ומי שמתקן את אור השחר הזה, אף על
 גב שהוא שחר, זוכה לאור לבן שמאיר,
 וזהו אור אספקלריה המאירה, וזהו האדם
 שזוכה לעולם הבא.

מְצַאֲנִי, שְׁזוֹכִים לְשָׁנֵי אִוְרוֹת

צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי (סג, ב):
 וְזֶה סוּד (משלי א) וּמִשְׁחָרִי
 יִמְצְאֲנִי. וּמִשְׁחָרִי - שְׁמֵתְקָנִים הָאִוֹר שֶׁל
 מִשְׁחָרִי הַשָּׁחַר. יִמְצְאֲנִי, לֹא כְּתוּב
 יִמְצְאוּנִי, אֲלֵא יִמְצְאֲנִי, שְׁזוֹכִים לְשָׁנֵי
 אִוְרוֹת - לָאִוֹר הַשָּׁחַר, וְלָאִוֹר הַלְבָן
 שְׁמֵאִיר. וְזוֹכֵה לְאִסְפֵּקלְרִיָּה שְׁאִינָה
 מֵאִירָה, וְלְאִסְפֵּקלְרִיָּה שְׁמֵאִירָה. וְזֶהוּ
 יִמְצְאֲנִי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד אֲשַׁחֲרֶךָ. הַתְּקִין
 אִוֹר שֶׁל הַשָּׁחַר הַשָּׁחַר לְהָאִיר עָלָיו אִוֹר
 לְבָן שְׁמֵאִיר. צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ
 בְּשָׂרִי (תהלים סג), כְּמִי שֶׁרַעַב לְאֹכֵל וְצָמָא
 לְשִׁתוֹת. בְּאָרְץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם, מְשׁוּם
 שֶׁהוּא מְדַבֵּר וְאִינוּ מְקוּם שֶׁל יְשׁוּב, וְלֹא
 מְקוּם שֶׁל קִדְשׁ. וְלָכֵן הוּא מְקוּם בְּלִי מַיִם.
 וְכִמוֹ שְׁאֵנוּ רַעֲבִים וְצָמֵאִים אֲלִיד בְּמְקוּם

אחריו והיה בצערו, לא היה עוזב שירות
 ותשבחות מפיו ולשבח את רבנו על
 הכל.

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או
 לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח
 הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור
 לדוד. אלא, אם הוא היה מכונן עצמו
 בתחלה, לא היתה שורה עליו רוח הקדש.
 מזמור זה רוח הקדש. למה נקרא כך?
 משום שהיא משבחת את המלך העליון
 תמיד, (שכל הזמן הוא היה משבח ומזמר ולא שוכך)
 שכל הזמן היתה משבחת ומזמרת ולא
 שוככת. כיון שבא דוד, מצא גוף מתקן
 כראוי ושרתה עליו, והיו מגלים בעולם
 הזה לשבח ולזמר למלך, והכל כדי
 שיתתקן העולם הזה כמו שלמעלה. לדוד
 - איש שלם בתקונו, איש מתקן, איש
 צדיק. דוד ודאי שלא השתנה לעולמים.
 בהיותו במדבר יהודה - זה שבח של דוד,
 אף על גב שהיה בצערו, אף על גב שהיו
 רודפים אחריו, ואיזו תשבחת אמר?
 תשבחת גדולה ונכבדה. והשבח שלו מה
 הוא? (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשחרך.
 אלהים סתם. כיון שאמר אלהים, למה
 אלי? אלא אותה דרגה שלו. שלש דרגות
 כאן: אלהים, אלי, אתה. ואף על גב שהם
 שלשה שמות, דרגה אחת היא, בסוד של
 אלהים חיים. אלהים - למעלה, אלהים

אַרְנָן: ט דְּבָקָה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ: י וְהִמָּחָה לְשׂוֹאָה יִבְקָשׁוּ נִפְשֵׁי יִבְאוּ בְּתַחְתֵּיזוֹת הָאָרֶץ: יא יִגִּירָהוּ עַל יְדֵי חֶרֶב מְנַת שְׁעָלִים יַחֲיוּ: יב וְתִמְלֹךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים ^{תַּחֲנוּן בְּעַל הַיְבוּל} וְתַחֲלֵל כָּל הַנִּשְׁבָּע בּוֹ בִּי וַיִּסְבֵּר פִּי רוֹבְרֵי שְׂקָר:

זוהר תהלים

אוחזו בה להעלותה ולחברה בחבור אחד כראוי, כמו שנאמר ותאחזני ימינך, וכתוב וימינו תחבקני, ועל כן בי תמכה ימינך. וכשאוחזו בו בקדוש ברוך הוא, אז כתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. והוא יחוד אחד וחבור אחד. וכשהוא חבור אחד, אז מתמלאת אותה דרגה שלו ומתברכת.

בראשית ברא אלהים - ב' ראשית

וְהִמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים וְגו' (סג, יב) : [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כט.)] [כשמנתעוררת גבורה] עליונה לאחזו בו תחת ראשו ולקרבו בחדוה להיות הכל אחד. והמלך ישמח באלהים - שמחה, אור [באור] [שמאיר] שהוציא בשביל אחד טמיר וגנוז ונכנס בו בשנים שהם אחד, ועל זה העולם נתקן בקיום שלם. והמלך ישמח באלהים - עולם [אור עליון] התחתון שמח בעולם העליון [נ"א: נסתר אותו ששלח] עמק [שמחה ששופעת ויוצאת באיזה מקום שמח? באלהים, בו שמח, בו שולח] חיים לכל. נקראים חיי המלך. זה עקר הבית. בית זה בונה בית של העולם ובוונה העולם. וזהו בראשית ברא אלהים, ב' ראשית. ראשית חכמה כשכונס הכל לתוכו ונעשה ים גדול לשאב הכל.

הזה, כן בקדש חזיתך וגו'. ואנו, כמו שאנו צמאים אל מורנו לשותת בצמאון את דבריו במקום הזה, אף כך צמאים לשותת בצמא דבריו בבית המקדש, המקום שנקרא קדש. אמר רבי שמעון לרבי אבא, מי שהתחיל הדבר - יאמר עכשו.

כאשר אדם בא להדבק בקדוש ברוך הוא הקדוש ברוך הוא אוחזו בו ולא עוזב אותו

דְּבָקָה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ וְגו' (סג, ט) : [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קטג.)] רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סג) דְּבָקָה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. בפסוק הזה יש להסתכל, דְּבָקָה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ - משום שדוד המלך היה מדביק תמיד את נפשו אחרי הקדוש ברוך הוא, ולא חשש לדברים אחרים של העולם, אלא להדביק נפשו ורצונו בו. וכיון שהוא היה נדבק בקדוש-ברוך-הוא, היה תומך בו ולא עוזב אותו. מכאן שפאשר אדם בא להדבק בקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא אוחזו בו ולא עוזב אותו. דבר אחר דְּבָקָה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ - להתעטר דרגתו למעלה. שהרי כאשר נדבקת הדרגה הריא [שלו נתברכה, וכשהתגלתה] בדרגות העליונות לעלות אחריהן, אז הימין

סד א לְמִנְצַח מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב שְׁמַע אֱלֹהִים קוֹלִי בְּשִׁיחִי מִפְּחַד אֹיְבֵי תִצַּר חַיִּי: ג תִּסְתַּיְרֵנִי מִסּוּד מְרַעִים מִרְגֵּשֶׁת פְּעָלֵי אֲנִי: ד אֲשֶׁר שָׁנְנָו כְּחֶרֶב לְשׁוֹנֵם דָּרְבָנוּ הֵצֵם דְּבַר מֶר: ה לִירוֹת בְּמִסְתָּרִים תָּם פְּתָאם יִרְהוּ וְלֹא יִירָאוּ: ו יִחַזְקוּ לְמוֹ דְּבַר רַע יִסְפְּרוּ לְטָמוֹן מִזְקָשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה לְמוֹ: ז וַיִּחַשְׁשׁוּ עוֹלֹת תִּבְנוּ חֶפֶשׁ מִחֶפֶשׁ וְקָרַב אִישׁ וְלֵב עָמַק: ח וַיִּרֶם אֱלֹהִים חֵץ פְּתָאוֹם חַיִּי מִבּוֹתָם: ט וַיִּבְשִׁילוּהוּ עָלֵימוֹ לְשׁוֹנֵם וַתִּנְדְּדוּ כָּל רֵאָה בָּם: י וַיִּירָאוּ כָּל אֲדָם וַיִּגִּירוּ פֶּעַל אֱלֹהִים וּמַעֲשָׂהוּ הַשְּׁבִילֹי: יא יִשְׁמַח צְדִיק בִּיחְזוֹתָיו: יב וַחֲסָה בּוֹ וַיִּתְחַלְּלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

לעבור נהר

שמע אלהים קולי בשיחי (סד, ב): [שימוש תהלים לפרק סד] אי ברת נהר דמיא אמור יתיה ואז תשתזיב.

— זוהר תהלים —

וּשְׁמַח צְדִיק בְּה' וְגו' (סד, יא): [זוהר ח"ב (דף טו, נ) זוהר תורה] יִשְׁמַח צְדִיק בְּה' וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְחַלְּלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב. אמר רבי שמעון כתבו (ישע"י נז) הצדיק אבד, הרי ביארנו הענין, הצדיק נאבד לא כתיב אלא הצדיק אבד, מכל אותן פני המלך לא נמצא מי שאבד אלא צדי"ק"י אבד בשני צדדים, אחד שאין

שרויות בו ברכות ככתחלה, ועוד שנתרחקה ממנו בת זוגו שהיא כנסת ישראלסיו נמצא שהצדיק אבד יותר מהכל, ולעתיד לבוא כתיב (זכרי' ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, צדיק ומושיע לא כתיב אלא צדיק ונושע הוא, הוא נושע בודאי, וזה נתבאר.

— זיו הזוהר —

קיד. היינו ספירת היסוד צדיק: קטו. היינו השכינה הקדושה שעליה נאמר והנה אופן אחד בארץ כידוע:

סה א לְמַנְצַח מְזֻמָּר לְדָוִד שִׁיר: ב לֵךְ דְּמִיָּה תִהְיֶה אֱלֹהִים תְּהִי עִיּוֹן וְלֵךְ יִשְׁלַם נְדָר: ג שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף כָּל בָּשָׂר יִבְאוּ: ד דְּבָרֵי עֲוֹנֹת

שימוש תהלים

אי בעי כלום מבר נש

לך דומיה תהלה (סה, ב): שימוש תהלים לפרק סה] אי בעית כלום מבר נש, אמור זה המזמור עם שם שלו ותצליח. ושם שלו הוא י"ה. י' מן "שירו שבסוף המזמור, ה' מן "דומיה והוא טוב להצליח.

זוהר תהלים

ישראל. ומה שאמר ואני תפלה, הכל אחד, ועל זה שמע תפלה, וזו תפלה של יד, שכתוב (שמות יג) על ידכה, בה"א. עדיף כל בשר יבאו - בשעה שהגוף שרוי בצער, במחלות ומכות, כמו שנאמר ובשר כי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ומשום כך לא כתוב כל רוח יבאו, אלא כל בשר יבאו. מה זה עדיף? אלא כמו שנאמר והובא אל הכהן, זה הוא הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב ואם יראנה הכהן. בא ראה, במקום אחד אהרן הכהן, ובמקום אחר הכהן סתם, וזה הקדוש ברוך הוא.

פשעינו אתה תכפרם

דברי עונות גברו מני וגו' (סה, ד): זוהר בראשית פ' ויצא (דף קנא.) רבי חייא פתח ואמר, דברי עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם. הפסוק הזה קשה, שאין סופו ראשו ואין ראשו סופו. אלא דוד בקש על עצמו, ואחר כך בקש על הכל (תהלים סה) דברי עונות גברו מני. אמר דוד, אני ידעתי בעצמי שחטאתי, אבל כמה רשעים הם בעולם שהתגברו חטאיהם

דוד המלך היה יודע ברוח הקדש שהזדמן השיר הזה להתגלות בעולם

לך דמיה תהלה וגו' (סה, ב): זוהר חדש שיר השירים (דף ע"ז.) כתוב שיר (תהלים סה), וכתוב (שם) לך דמיה תהלה וגו'. דוד המלך היה יודע ברוח הקדש שהזדמן השיר הזה להתגלות בעולם, ואמר, השיר שעתיד להתגלות - לך דמיה. הוא בחשאי, שאין רשות לגלות התשפחת הזו, אלא התשפחת והתהלה זה אלהים בציון, כשנבנה בית המקדש, שהוא כנגד המקדש העליון, ואז לך ישלם נדר.

עדיף כל בשר יבאו - בשעה שהגוף שרוי בצער, במחלות ומכות

שמע תפלה עדיף וגו' (סה, ג): זוהר ח"ג פ' תזריע (דף מ"ט.) שנה רבי יוסי, כתוב (תהלים סה) שמע תפלה עדיף וגו'. שמע תפלה - זה הקדוש ברוך הוא. רבי חזקיה אמר, שמע תפלה!? שומע תפלות היה צריך להיות! מה זה שמע תפלה? אלא תפלה זו כנסת ישראל, שהיא תפלה, שכתוב (שם קט) ואני תפלה. (תהלים ט) ואני תפתי) ודוד אמר אותה בשביל כנסת

גָּבְרוּ מִנִּי פִשְׁעֵינוּ אֶתְּהָ תִכְפְּרֵם: ה' אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ
נִשְׁבְּעָה בְטוֹב בֵּיתְךָ קְדוֹשׁ הַיְכָלְךָ: ו' נִרְאוֹת בְּצַדֵּק תַעֲנֵנּוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ

זוהר תהלים

הַשָּׁנִים נִקְשְׁרוּ יַחַד, שְׁכָתוֹב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ,
וְדַאי שְׁנֵי חֲצֵרֶיךָ. מִשׁוֹם כֶּף הַחֲסִידִים
הֶרְאִשׁוּנִים, זְקִינֵנוּ שֶׁל כָּאן, כְּשִׁמְקָרִיבִים
אֶת בְּנֵיהֶם לְקָרְבָן הַזֶּה, פּוֹתְחִים
וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים:
נִשְׁבְּעָה בְטוֹב בֵּיתְךָ קְדוֹשׁ הַיְכָלְךָ. אַחַר
כֶּף מְבָרֵךְ אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמַצּוֹתָיו וְצוּנָנוּ
לְהִכְנִיסוֹ בְּבָרִיתוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ.
וְאוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: כִּשֵׁם
שֶׁהִכְנַסְתָּנוּ לְבְרִית וְכוּ'. וְשָׁנֵינוּ, בְּתַחֲלָה
יִבְקֹשׁ אָדָם רַחֲמִים עָלָיו, וְאַחַר כֶּף עַל
הָאֲחֵר, שְׁכָתוֹב (וַיִּקְרָא טז) וְכִפָּר בְּעֵדוֹ -
בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּף - וּבְעֵד כָּל קְהַל
יִשְׂרָאֵל. וְאָנּוּ לְקַחְנוּ אֶת הַדְרָךְ הַזֶּה, וְכֶף
יָפָה וְרֵאוּי לְפָנֵינוּ.

עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בְּפִסּוֹק הַזֶּה
אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדַאי כֶּף הוּא וְנֶאֱדָא
הַדְּבָר. וְמִי שֶׁלֹּא אוֹמֵר כֶּף, הוּא
מוֹצִיא אֶת עֲצָמוֹ מֵעֲשֶׂרָה חֲפוֹת שְׁעֵתִיד
לְעֲשׂוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים
בְּעוֹלָם הַבָּא. וְכֹלֶם נִקְשְׁרִים בְּזֶה. וּמִשׁוֹם
כֶּף עֲשֶׂרָה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ
בְּפִסּוֹק הַזֶּה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִגּוֹ',
וּמְכַל דְּבָר וְדָבָר נַעֲשִׂית חֲפָה אַחַת
מִמֶּנָּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְתֶּם בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהִרִי הַתּוֹרָה נִקְשְׁרֵת
בְּלִבְכֶם כְּאִלּוּ עֲמַדְתֶּם בְּגוֹפְכֶם בְּהַר סִינִי
בְּשַׁעָה שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.

עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִמֶּנִּי. הוּאִיל וְכֵן, לִי וְלָהֶם,
פִּשְׁעֵינוּ אֶתְּהָ תִכְפְּרֵם.

חֲסִידִים הֶרְאִשׁוּנִים כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם
לְקָרְבָן אוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים:
נִשְׁבְּעָה בְטוֹב בֵּיתְךָ קְדוֹשׁ הַיְכָלְךָ

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִגּוֹ' (סה, ה'): נוֹחַח
ח"א פ' לך לך (דף טז) פִּתַח אֶחָד
וְאָמַר, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן
חֲצֵרֶיךָ יִגּוֹ'. בְּתַחֲלָה חֲצֵרֶיךָ, לְאַחַר מִכֵּן
בֵּיתְךָ, וְלְאַחַר מִכֵּן הַיְכָלְךָ. זֶה פְּנִימִי מִזֶּה,
וְזֶה [נ"א: לתור] לְמַעַל מִזֶּה. יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ
בְּתַחֲלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד) וְהָיָה
הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ
יֵאמָר לוֹ. נִשְׁבְּעָה בְטוֹב בֵּיתְךָ לְאַחַר מִכֵּן,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת.
לֹא כְּתוֹב הַחֻכְמָה יִבְנֶה בַיִת. שְׂאֵם הָיָה
כְּתוֹב כֶּף, מִשְׁמַע שְׁחֻכְמָה נִקְרֵאת בַּיִת.
אֶלָּא כְּתוֹב בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, הִינּוּ מֵה
שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן
לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וְגוֹ'. קְדוֹשׁ הַיְכָלְךָ
לְאַחַר זֶה הוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. שְׁכָף שְׁנֵינוּ,
מֵה זֶה הַיְכָל? כְּלוֹמַר ה"י כ"ל, זֶה וְזֶה,
וְהַכֹּל נִשְׁלָם יַחַד. מֵה מוֹכִיחַ רֹאשׁ הַכְּתוֹב
שְׁכָתוֹב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכַּן חֲצֵרֶיךָ?
זֶה מִי שִׁמְקָרִיב אֶת בְּנוֹ קָרְבָן לְפָנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְצוּנָנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּקָרְבָן הַהוּא, וּמִתְרַצֶּה בּוֹ
וּמְקַרֵב אוֹתוֹ, וְשֵׁם אֶת מְדוּרוֹ בְּשָׁנֵי
חֲדָרִים, וְאוֹחֵז אֶת זֶה וְאֶת זֶה, שְׂאוֹתָם

—= זוהר תהלים =—

קרובים למלך יותר מכלם, והם מושכים עליהם ברצון הלב יותר ובכח רב להתקרב למלך. בא ראה, כמה מקומות מתקנים לקב"ה בעולם ההוא, ובכלם בית מושבים לצדיקים, כל אחד ואחד לפי דרגתו כראוי לו.

כתוב (תהלים סה) **אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך**, שהקדוש ברוך הוא מקרב אותם אליו, שעולים אותם הנשמות ממטה למעלה ולהאחז בנחלתם שנתקנה להן. ישכן חצריך - אלו המקומות והדרגות שבחונן, ומי הם? כמו שנאמר (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. זוהי דרגה בין קדושים עליונים. ומי שזכאים לדרגה הזו הם שליחים של רבון העולם, כמו אותם המלאכים, ותמיד עושים שליחות ברצון רבונם, משום שאלו (התקדשו) תמיד בקדשה ולא נטמאו. כמו כן מי שנטמא בעולם הזה, הוא מושך עליו רוח טמא, וכשיוצאת ממנו נשמתו, מטמאים אותו, ומדרורו בין אותם הטמאים, ואלו הם המזיקים של העולם. כמו שממשיך אדם את עצמו בעולם הזה - כך הוא מדרורו ונמשך באותו העולם (ואותו רוחות הטמאות מטמאות אותו ומכניסות אותו לגיהנם).

יש מקום לחסידים עליונים שנקנסים לפנים כמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא וכל אחד מתבייש מאור חברו כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה **בא** ראה, מי שמתקדש ושומר את עצמו בעולם הזה שלא יטמא, מדרורו

אשריהם בעלי תשובה שהרי בשעה אחת ביום אחד [בפ"א] ברגע אחד קרבים לקב"ה מה שלא היה כך אפלו לצדיקים גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה שנים

אשרי תבחר ותקרב (סה, ה): [זוהר בראשית 9' חיי שרה (דף קכט.)] **ואברהם זקן בא בימים וה' ברוך את אברהם בכל. רבי יהודה פתח, (תהלים סח) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך.** הפסוק הזה נתבאר, אבל אשרי האיש שדרכיו כשרות לפני הקדוש ברוך הוא, והוא התרצה בו לקרבו אליו. בא ראה, אברהם התקרב אליו, ותשוקתו היתה כל יום בזה. ולא התקרב אברהם ביום אחד או בפעם אחת, אלא מעשיו קרבוהו בכל ימיו מדרגה לדרגה, עד שהתעלה בדרגתו. כשהיה זקן ונכנס לדרגות עליונות כראוי, שכתוב ואברהם זקן, ואז בא בימים, באותם ימים עליונים, באותם ימים ידועים בסוד האמונה. וה' ברוך את אברהם בכל. שמשם יוצאות כל הברכות וכל טוב.

אשריהם בעלי התשובה, שהרי בשעה אחת ביום אחד [בפעם אחת] ברגע אחד קרבים לקב"ה, מה שלא היה כך אפלו לצדיקים גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה שנים. אברהם לא נכנס באותם הימים העליונים עד שהיה זקן, כמו שנאמר. וכן דוד, שכתוב (מלכים א א) והמלך דוד זקן בא בימים. אבל בעל התשובה מיד נכנס ונדבק בקב"ה. רבי יוסי אמר, שנינו, המקום שבעלי התשובה עומדים בעולם ההוא, אין לצדיקים גמורים רשות לעמד בו, משום שהם

— זהו זה תהלים —

הולכת ושטה ובקעת בין הרוחות הטמאות הללו, וכלם מכריזים ואומרים: פנו מקום, פנו. זה אינו מצדנו! והיא עולה בין אותם הקדושים, ומודיעים לה דבר אחד אמת. וכשיוֹרדת, כל אותם מחנות של ערוב רוצים להתקרב אליה לדעת אותו הדבר, והם מודיעים לה דברים אחרים. והדבור ההוא שנוטלת בתוך אותם קדושים בין אותם האחרים הוא כתבואה בתוך התבן. וזה נמי הוא זוכה יותר בעוד שהוא עומד והנשמה עומדת בעולם הזה.

כמו כן כשיצאות הנשמות מהגוף מהעולם הזה, רוצות לעלות, וכמה שומרי הפתח ומחנות מזיקים נמצאים. אם הם מצדם - כלם אוֹחזים בהם באותן הנפשות, ומוסרים אותם ביד דומה להכניסם לגיהנם. ואחר כך עולות ואוחזים בהם, והם נוטלים אותם, ומכריזים בהם: אלו הם שעברו על מצוות רבונם. וכן משוטטות בכל העולם. ואחר כך מחזירים אותם לגיהנם, וכן עד שנים עשר חדשים. אחר שנים עשר חדשים הם שוככים באותו מקום שראוי להם. אותם הנשמות שזכו עולות למעלה, כמו שנתבאר, וזכות במקומותיהם.

בא ראה, אשרי הצדיקים שנגנזו להם כמה טובות לעולם ההוא, ואין מקום פנימי בכל אותם פחות שיוֹדעים את סוד רבונם ויוֹדעים לדבק בהם בכל יום. על אלו כתוב (ישעיה טד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. מה זה למחכה לו? כמו שנאמר (איוב לב) חכה את איוב בדברים. ואלו הם שדוחקים לדבר של

בעולם ההוא בין אותם קדושים עליונים ועושים תמיד שליחות, ואלו עומדים בחצר, כמו שנאמר (שמות כז) את חצר המשכן. ויש אחרים שהם בפנים יותר שאינם בחצר, אלא בבית, כמו שנאמר (תהלים סה) נשבעה בטוב ביתך. אמר דוד, נשבעה בטוב ביתך. כיון שאמר ישכן חצריך, למה כתוב נשבעה בטוב ביתך? ישבע בטוב ביתך היה צריך להיות, כמו שכתוב ישכן! אלא הרי שנינו, אין ישיבה בעזרה אלא למלכי דוד לבדם. ויש מקום לחסידים עליונים שנקנסים לפנים, ומי הם? ככתוב (במדבר א) והחנים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן וכניו וגו'. וכמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא, וכל אחד מתבייש מאור חברו. כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה, כך גם מקומות ואורות נפרדים בעולם ההוא.

ובא וראה, הרי נאמר שאפלו בעולם הזה, כשאדם ישן על מטתו והנשמות צריכות לשוטט בעולם ויצאו מתוך הגוף, אין כל נשמה ונשמה עולה ומשוטטת לראות בכבוד סבר פני עתיק הימים, אלא כמו שנמשך תמיד וכפי המעשים, כך נשמתו עולה. אם נטמא - הוא ישן והנשמה יוצאת, וכל אותן רוחות טמאות לוקחות אותה, ונדבקות בהן באותן הדרגות התחתונות שמשוטטות בעולם, והם מודיעות לה דברים שקרובים לבא לעולם. ולפעמים שמודיעים לה דברים כוזבים וצוחקים עליה, והרי פרשוה. ואם זוכה אדם, כשהוא ישן ונשמתו עולה,

מִבְּטַח כָּל קַצְוֵי אֶרֶץ וַיִּם רְחֻקִים: ז מְכִיַן הָרִים בְּכַחוּ נְאֻזָר בְּגִבּוֹרָה: ח מִשְׁבִּיחַ שְׁאוֹן יָמִים שְׁאוֹן גְּלוּתָם וְהַמֶּזֶן לְאֲמִים: ט וַיִּירָאוּ יֹשְׁבֵי קְצוֹת מְאוֹתָתֶיךָ מוֹצְאֵי כֶּבֶד וְעָרֵב תַּרְנִיחַ: י פְּקַדְתָּ הָאָרֶץ וְתִשְׁקַקְהָ רַבַּת תַּעֲשֶׂרנָה פְּלֶג אֱלֹהִים ^{הַתְּהִי עַל הַיָּם} מָלֵא מַיִם תִּבְיֵן הַיָּם בִּי כֵן תִּכְנִיעַהּ: יא תִּלְמִיחַ רוּחַ נַחַת גְּדוּדֶיהָ בְּרִיבִים תִּמְנַנְנָה צְמֻחָה תִּבְרַךְ: יב עֲמַרְתָּ שְׁנַת טוֹבָתְךָ וּמַעֲגֵלֶיךָ יִרְעֶפוּ דָשָׁן: יג יִרְעֶפוּ נְאוֹת מִדְּבַר וְגִיל גְּבֻעוֹת תַּחְגְּרָנָה: יד לְכֹשֵׁי כָרִים הֲצִאן וְעִמְקִים יַעֲטֹפוּ כָר יִתְרוֹעְעוּ אַף יִשְׁרֹוּ:

זוהר תהלים

מֹשֶׁה, שְׁעָלֵיו כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב, וְכָתוּב (שְׁמוֹת) וּמֹשֶׁה נִגְשׂ אֶל הָעֶרְפֶּל, (שם כד) וּנְגַשׂ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגְשׁוּ. כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב - אֵלֹהֵי הַנְּקֻבוֹת. וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל - אֵלֹהֵי הַזְּכָרִים.

לְשׁוֹם אוֹרְחוֹתָיו בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב וְגו' (סוה, ה): [זוהר חדש
9' נח (דף כ"ז):] רַבִּי יוֹחָנָן פְּתַח, (תהלים

סוה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הֵיכַלְךָ. בֹּא וּרְאֵה כִּמְהָ יֵשׁ לְאָדָם לְזָהָר וּלְבִדָּק עֲצָמוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם. הֲיֵאָדָּ? קֵם בְּבִקְרָ - יֹאמַר: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי, שִׁיְהֵא לְבִי נְכוּן וּמְסוּר בְּיָדֶי שְׁלֵא אֲשַׁפְּחֶךָ. מוֹשִׁיט רַגְלָיו לְלַכֵּת - יִשְׁגִּיחַ עַל צַעְדֵי רַגְלָיו שְׁלֵא יִשׁוּטוּ לְהִרְעוּ. הֵלֶךְ לְדַבַּר מְצוּהָ - יְרוּץ, שְׁנֹאמַר (הושע יא) אַחֲרַי ה' יִלְכוּ כְּאַרְיֵה יִשְׂאָג. וְאַפְלוּ בְּשִׁבְתָּ מְצוּהָ לְרוּץ. עֶבֶר כָּל הַיּוֹם - צָרִיךְ לְבִדָּק אֶת גּוּפוֹ מֵהַ שְׁעֵשָׂה בַיּוֹם הַהוּא, וְאִם צָרִיךְ, יַעֲשֶׂה מִיַּד תְּשׁוּבָה עָלָיו קֹדֶם שְׁיִישֵׁן.

חֲכָמָה וּמְדִיקִים אוֹתָהּ וּמְחַכִּים לְדַעַת אֶת בְּרוּר הַדְּבַר, וְהֵם מְפָרִים לְרַבּוֹנָם. אֵלֹהֵי הֵם שְׂרַבּוֹנָם מִשְׁתַּבַּח בְּהֵם בְּכֹל יוֹם. אֵלֹהֵי הֵם שְׁנִכְנָסִים בֵּין עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים, וְאֵלֹהֵי נִכְנָסִים בְּכֹל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמְעֵלָה, וְאִין מִי שְׁיִמְחָה בְּיָדָם. אֲשֶׁרִי חֲלַקְם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה - שְׁעָלֵיו כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב (סוה, ה): [זוהר שמות 9'
י' תרו (דף ע"ט):] וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאדָּה ה'

מִן הָהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים סוה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ. אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בּוֹ וְקִרְבֵּי אוֹתוֹ לְשֵׁרוֹת בְּתוֹךְ הֵיכַל הַקְּדוּשׁ, שְׁפָל מִי שֶׁהוּא הַתְּרַצָּה בּוֹ לְעַבּוּדָתוֹ, רְשׁוּם הוּא מְרֻשָׁמִים שְׁלֹמְעֵלָה לְדַעַת, שְׁהָרִי הוּא נִבְחָר מִלְּפָנֶי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ הָעֲלִיּוֹן לְשֵׁרוֹת בְּמְדוּרוֹ, וְכֹל מִי שְׁנִמְצָא בּוֹ אוֹתוֹ הִרְשָׁם, עוֹבֵר בְּכֹל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמְעֵלָה וְאִין מוֹחָה בְּיָדוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ שֶׁל

יב לחודש

סו א לְמַנְצַח שִׁיר מְזֻמָּר הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים ^{תקיעת תהלים} כָּל הָאָרֶץ: ב זָמְרוּ כְבוֹד שְׁמוֹ
 שִׁמּוֹ כְבוֹד תְּחַלְתּוּ: ג אָמְרוּ לְאֱלֹהִים ^{תקיעת תהלים} מַה נִּזְרָא מַעֲשֵׂיךָ כָּרַב עֲזָךְ
 וּבְחֵשׁוֹ לְךָ אִיבֹיךָ: ד כָּל הָאָרֶץ יִשְׁתַּחֲוֶי לְךָ וַיִּזְמְרוּ לְךָ וַיִּזְמְרוּ שְׁמֶךָ סֶלָה: ה לָבוֹ
 וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים ^{תקיעת תהלים} נִזְרָא עֲלֵיכָה עַל בְּנֵי אָדָם: ו הַפֶּד יָם לַיִּבְשָׁה בַּנְּהַר
 יַעֲבְרוּ בְּרִגְלֵ שָׁם נִשְׁמָחָה בּוֹ: ז מִיִּשָׁל בְּגִבּוֹרָתוֹ עוֹלָם עֵינָיו בְּגוֹיִם תִּצְפִּינָה
 הַפּוֹרְרִים אֶל (יְרִימוֹ) יְרוֹמוֹ לָמוֹ סֶלָה: ח כָּרְבוּ עַמִּים אֱלֹהֵינוּ ^{תקיעת תהלים} וְהִשְׁמִיעוּ קוֹל
 תְּחַלְתּוּ: ט הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רִגְלָנוּ: י כִּי בַחֲנֻתָנוּ אֱלֹהִים ^{תקיעת תהלים}
 צָרְפָתָנוּ בְּצַרְף בָּסָף: יא הִבְאֵתָנוּ בְּמִצְוֵיךָ שְׁמֵת מוֹעֵקָה בְּמַתְּנֵינוּ: יב הִרְפַּבְתָּ

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

למאן שייש לו רוח

הריעו לאלהים (סו, א): [שימוש תהלים לפרק סו] למאן דאלויה רוח כתוב יתיה ותלי עלוהי ולחוש עלוהי, הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש.

— זוהר תהלים —

מְצוּה אֹתָם עַל פְּנֵי תַבַּל וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר
 אָמַר, וְהוּא מְסֻבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ – הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וּמִבִּיא מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם
 לְהִתְקַיֵּם, וְאַחַר שְׁחֹשְׁבִים בְּנֵי אָדָם
 שִׁיתְקִימוּ אוֹתָם מַעֲשִׂים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 הוֹפֵךְ אוֹתָם אֶת אוֹתָם מַעֲשִׂים מִכְמוֹ שְׁהִיוּ
 בַּהֲתַחֲלָה. בַּתְּחִיבּוּלָתוֹ, בַּתְּחִיבּוּלָתוֹ כְּתוּב,
 כְּמוֹ הָאֵמֶן הַזֶּה שֶׁעוֹשֶׂה כְּלֵי חָרָס, בְּעוֹד
 שְׁאוֹתוֹ הַגִּלְגַּל מְסֻבֵּב לְפָנָיו, חוֹשֵׁב
 לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן זֶה – עוֹשֶׂה, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת
 כְּגוֹן אַחַר – עוֹשֶׂה. מִהַפֵּךְ כְּלֵי זֶה לְכָלִי
 אַחַר מִשׁוֹם שְׁאוֹתוֹ הַגִּלְגַּל סוֹבֵב לְפָנָיו. כִּךְ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהַפֵּךְ אֶת מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא
 עוֹשֶׂה.

בַּתְּחִיבּוּלָתוֹ חֶסֶד יו"ד, וּמַהוּ? זֶה בֵּית דִּין
 לְמַטָּה שֶׁהוּא גִלְגַּל הַסּוֹבֵב
 לְפָנָיו, וְעַל זֶה הוּא מִהַפֵּךְ כְּלִים מְכָלִי זֶה

אִם בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשִׂיהֶם – אוֹתוֹ
 הַגִּלְגַּל הַסּוֹבֵב מְסוֹבֵב אוֹתָם יְמִינָה וְאִז
 נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִטִּיב לָהֶם כְּרָאוּ
 לָבוֹ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים נִזְרָא עֲלֵיכָה
 עַל בְּנֵי אָדָם (סו, ה): [זוהר בראשית פ'
 וירא (ד קט.)] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (איוב לו) וְהוּא
 מְסֻבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ בַּתְּחִיבּוּלָתוֹ לַפְּעֵלָם וְגו'.
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים בְּעוֹלָם
 וּמִבִּיא גְחָלֵי אֵשׁ צַחִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂיו,
 וְאַחַר כִּךְ הוֹפֵךְ אוֹתָם וְעוֹשֶׂה אוֹתָם בְּגוֹן
 אַחַר. וּבַמָּה? בַּתְּחִיבּוּלָתוֹ. עוֹשֶׂה תְּחִיבּוּלוֹת
 וּמְסַבֵּב סְבוּבִים כְּדֵי לְהַפֵּךְ אוֹתָם, וְלֹא כְּמוֹ
 אוֹתָם הִרְאִישׁוּנִים. לַפְּעֵלָם – מִשׁוֹם פְּעֵלָם
 שֶׁל בְּנֵי אָנוּשׁ. כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים מַעֲשִׂים,
 כִּךְ הוּא מִהַפֵּךְ אוֹתָם. כֹּל אֲשֶׁר יִצּוֹם עַל
 פְּנֵי תַבַּל אֲרָצָה – מִשׁוֹם מַעֲשֵׂי בְּנֵי אָדָם
 הוּא מִהַפֵּךְ אוֹתָם מְסֻבּוֹת בְּכָל מַה שֶׁהוּא

אָנֹשׁ לְרֵאשֵׁנוּ בָּאֲנֹשׁ וּבַמִּים וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ: יג אָבוֹא בְיָתְךָ בְּעוֹלוֹת
 אֲשֶׁלֶם לְךָ נְדָרַי: יד אֲשֶׁר פָּצוּ שַׁפְּתַי וְדַבַּר פִּי בַצַּר לִי: טו עֲלוֹת מַחִים אֲעֲלֶה
 לְךָ עִם קְטֹרֶת אֵילִים אֲעִשֶׂה בְּקָר עִם עֲתוּדִים סֶלַח: טז לְבוֹ שְׁמְעוּ וְאַסְפְּרָה כָּל
 יְרֵאֵי אֱלֹהִים הַתְּהַלְּלוּ אֲשֶׁר עָשָׂה לְנַפְשִׁי: יז אֲלֵוֹ פִּי קָרָאתִי וְרוּמִם תַּחַת לְשׁוֹנֵי:
 יח אֲנִי אִם רָאִיתִי בְּלִפְי לֹא יִשְׁמַע אֲדַנִּי: יט אֲכֵן שָׁמַע אֱלֹהִים הַתְּהַלְּלוּ הַקָּשִׁיב
 בְּקוֹל תַּפְּלָתִי: כ בְּרוּךְ אֱלֹהִים הַתְּהַלְּלוּ אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תַּפְּלָתִי וְחִסְדּוֹ מֵאֵתִי:

זוהר תהלים

באו בתנורים על מסירות נפש והתוצאה מכך
בָּאֲנֹשׁ וּבַמִּים (סו, יב): [זוהר שמות 9'
 וארא (99 כ"ט):] ותעל הצפרדע. היתה
 אחת והולידה, והתמלאה הארץ מהם. והיו
 כלן מוסרות עצמן לאש, שכתוב וכתנור
 ובמשארותיך. ומה היו אומרות? (תהלים 10)
בָּאֲנֹשׁ וּבַמִּים וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ. ואם
 תאמר, אם כך מה אכפת למצרים שכל
 אותן הצפרדעים נכנסות לאש? אלא כלן
 נכנסות לאש והולכות בתנור ולא מתות.
 ואותן שמתות מה עשו? לחם היה בתנור,
 ונכנסות לתוך הלחם ומתבקעות, ויוצאות
 מהן אחרות ונשאבות לתוך הלחם. באו
 לאכל ממנו, אותה פת הפכה לצפרדע
 במעיהם ורוקדות, ומרימות קולות עד
 שהיו מתים, וזה קשה להם מהכל.

לכלי אחר, וכל זה כפי פעלם של בני
 אדם. אם בני אדם מטיבים מעשיהם -
 אותו הגלגל הסובב מסובב אותם ימינה,
 ואז נעשים מעשים בעולם להיטיב להם
 כראוי, והגלגל סובב תמיד ולא שוקט
 באותו צד הימין, והעולם מתגלגל בו.
 באו בני אדם להרע - תחבולתו שסובבת
 תמיד והיתה עומדת בסבוב של הימין,
 הקדוש ברוך הוא מסובב אותה לצד
 שמאל ומהפך מסבות וכלים שהיו
 שמאל. ואז הגלגל סובב ונעשים מעשים
 בעולם להרע לבני אדם. והגלגל סובב
 לאותו צד עד שבני אדם שבים להיטיב
 מעשיהם, והגלגל עומד במעשי בני
 האדם. ועל כך בתחבולתו לפעלם, ולא
 עומד תמיד.

סז א לְמִנְצַח בְּנִינֹת מְזֻמֹּר שִׁיר: * ב אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְיָ אֵלֵינוּ

שימוש תהלים

לקדחת תמידית

אלהים יחננו (סז, ב): [שימוש תהלים לפרק סז] שם שלו י"ה. י' מן "יחננו, ה' מן "סלה שבסוף המזמור. והוא טוב לקדחת תמידי ולאדם הנתפש.

זוהר תהלים

הפנור הנה מנגן ואמר שירת פֶּרֶק זֶה נתעורר והיה דופק באותן הנימין של אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ וְגו' (סז, ב): [זוהר חלק ב' (דף טו): זוהר תורה] אמר רבי אלעזר בוא וראה בשעה ההיא שרוח צפון היה מנגן ואמר שירה, ואיזו שירה היה

מנורה טהורה

ספר

מנורה הטהורה*

בו יבואר הענין לומר המזמור למנצח בנגינות מזמור שיר (מזמור ס"ז בתהלים) בצורת מנורה כתובה על קלף כשר. ליקוט גדול ונפלא מדברי מדרשים, זוהר, הרמ"א מהרש"ל, של"ה, סידור ר' קאפיל, שער הכוונות' למהרח"ו, שבט מוסר, מנורת המאור ועוד.

סגולתה - קדושתה - אמירתה

בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים, והוא עשוי בצורת מנורה. והם שלשה פסוקים ראשונים בצד ימין, והפסוק ישמחו וירננו באמצע, ושלשה פסוקים אחרונים בצד שמאל. והם שבעה פסוקים נגד שבעה קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה, שנאמר (שמות כה, לב) שלשה קני מנורה מצדה האחת ושלשה קני מנורה מצדה השני.

והפסוק הראשון, שהוא למנצח בנגינות, אינו מן המנין, אלא הוא שם המזמור. והם שמות קדושים מן הקדוש ברוך הוא, והם כתובים על כל אחד ואחד משבעה קני המנורה, והם שלש אותיות על כל קנה וקנה מן ששה קני המנורה, ושתי אותיות על קנה האמצעי.

סוד צורת מנורה וע"ב שמות

כתוב (שיר ד) קֶלֶךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי וּמֹוֹם אֵין בָּךְ. קֶלֶךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמֹוֹם אֵין בָּךְ - אֵלוֹ סִנְהֶדְרִין, שֶׁהֵם כְּנָגֵד שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. שְׁבַעִים נֶפֶשׁ שִׁירָדוּ עִם יַעֲקֹב, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּלָם. וְעַל זֶה אֵין בּוֹדְקִין מִן הַסִּנְהֶדְרִין וּלְמַעַלָּה.

ענף א'

ספר מנורת זהב לרבנו מהרש"ל זיע"א, וזל"ק: עמ"י עש"ו, ואתחיל כוננת המזמור והמנורה - פרק ס"ז בתהלים.

א. סודות ורמזים גדולים ונפלאים יש במזמור זה זה המזמור עשה דוד המלך עליו השלום, ויש

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אומר, בוא וראה בשעה שהקב"ה נתעורר לכל אותן המרכבות לתת להם טרף קטן כמו שביארנו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, אז כלם בשמחה פותחים ואומרים, אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה קט"ו כאשר רוח צפון נתעורר ויורד לעולם מנשב ואומר, לדעת בארץ דרכך בכל גוים

— ❦ — מנורה טהורה — ❦ —

ב. ז' פסוקים במזמור זה רומזים נגד ששה קצות העולם, ונגד הקדוש ברוך הוא

והשבעה פסוקים מן המזמור הזה, דע, כי השבעה פסוקים מן המזמור הזה רומזים לששה קצות העולם, שהם, מזרח, מערב, צפון, דרום, שמים וארץ, והקדוש ברוך הוא אדון ומלך על כל, הוא רומז לקנה האמצעי שהוא גוף המנורה.

ג. הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות

וזה הפסוק רומז ליום השביעי שהוא שבת, ומעלתו וקדושתו הוא על ששת ימי המעשה, והוא סוד עץ החיים אשר בתוך הגן. רצה לומר באמצע הגן, ומזה קנה האמצעי, היה בה שפע שמן לכל הנרות שעל קני המנורה, וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות הששה שעל ששה קני המנורה.

כמו כן רומז להקדוש ברוך הוא, שממנו בא האור והברכות והצלחות לכל העולם.

וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה האמצעי, וירושלים הוא הנר מן הקנה האמצעי, ובית המקדש הוא האור המתפשט ומנוצץ. וירושלים של מעלה מכון נגד ירושלים של מטה, דכתיב (ירמיה ז', יב) כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשינו, ובירושלים של מעלה שער השמים ובית המקדש וכסא הכבוד.

ד. מן הקנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות

ומזה קנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות, משש איקלימים שיש בעולם, ולפיכך אמר הנביא (יחזקאל כ', ו) וצבי היא לכל הארצות.

— זיו הזוהר —

קטז. גם במאמר זה עלו קמשונים שיבושים ודילוגים בהזהר כמובא במפרשי הזהר, ובעזהש"י תקנתיו ושמתי המעקשים למישור: אינון רתיכין היינו השבעים שרים של אומות העולם תובעים מן המלכות שפע פרנסה עבור האומות: קיז. זה הפסוק אומרים בדרך תפלה למדת המלכות המפרנסת אותם: קיח. רוח צפון היינו התעוררת הגבורה מן התפארת אל המלכות שזהו התחלת הזיוג בסוד הכתוב שמאלו תחת לראשי וגו', והתפארת מבקש שפע מעולם הבינה להשפיע להמלכות, ואומר אל הבינה אם הבנים שתשפע השפע בעבור זה למען דעת בארץ דרכך וגו': קיט. כנור זו המלכות ואומרת זה הפסוק להמליץ שע"י קבלתם השפע יודיך עמים וגו': קכ. זהו שאומר רוח צפון של התפארת אל המלכות שתחלק להם השפע ביושר ואז ישמחו וירננו וגו':

אֶתְנוּ סֵלָה: ג לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָבָךְ בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתְּךָ: ה יוֹדוּךָ עַמּוּם אֱלֹהִים
 יוֹדוּךָ עַמּוּם כָּלָם: ה יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמּוּם מִיִּשְׂרָאֵל

תהי' בכל החבילות
 כפי המהות בלתי

זוהר תהלים

שָׁנִים שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַיֵּשׁ מִי
 שֶׁמָּחֵשֵׁב אוֹתָם מִשְׁבַּטֵּל הַתְּמִיד, מִשׁוּם
 שֶׁבְּדַרְגָּת יַעֲקֹב תְּלוּי קֶץ הַגְּאֻלָּה, שֶׁדַּרְגָּתוֹ
 אֲמַת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב תַּתֵּן אֲמִ"ת לַיַּעֲקֹב,
 שֶׁהוּא סִמְּן אֶלֶף מְאֵתִים תִּשְׁעִים. וַיֵּשׁ מִי
 שֶׁהוֹסִיף בּו ב', קָרוֹב יְהוּ"ה לְכָל קְרָאִיו
 לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֲמַת, לְדַעַת בְּאֶרֶץ
 דְּרָבָךְ. אֵף כִּף אֶרֶץ - אֶלֶף ר"ץ, מְאֵתִים
 וְתִשְׁעִים, לְקִיָּם בְּהֵם אֲמִ"ת מֵאֶרֶץ
 תִּצְמַח, כְּשִׁיחֵיו בַּחוּץ כִּחֲשִׁבּוֹן אֶר"ץ, אֲבָל
 גָּזַר דִּינָם שְׁבַעִים שָׁנָה.

יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים
 וייראו אותו כל אפסי ארץ קמא בשביל
 להמשיך הטוב של הקב"ה למעלה
 למטה, ואח"כ בא דוד ברוח הקודש
 וסדרם יחד, נכפל בכלם אותו המקרא
 של הכנור, לפי שזה הוא השתלמות
 כבודו של הקב"ה למעלה ולמטה,
 בשעה ששאר עמים נכנעים ומודים לו
 להקב"ה, וכיון שהם נכנעים ומודים לו
 אז נשתלם כבודו של הקב"ה למעלה
 ולמטה.

דוד המלך קם ושבח והודה למלך הקדוש

כל האומר אמן? הא שמייה רבא בכל כחו,
 קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה

יוֹדוּךָ עַמּוּם אֱלֹהִים וְגו' (ס, ט): זוהר שמות
 9' יתרו (דף ט"ו) רבי אלעזר פתח
 ואמר, (תהלים טו) יוֹדוּךָ עַמּוּם אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
 עַמּוּם כָּלָם. בא וראה, דוד המלך קם
 ושבח והודה למלך הקדוש, והוא השתדל

לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָבָךְ וְגו' (ס, ט): [תיקוני
 הזוהר הקדמת תקוני הזהר (דף ט"ו)] כָּל
 הָאוֹמֵר אֲמֵן יֵהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כְּחוֹ,
 קוֹרְעִים לוֹ גְזֵר דִּינֵוּ שֶׁל שְׁבַעִים שָׁנָה,
 שֶׁהֵם שְׁבַעִים שָׁנִים אַחַר אֶלֶף וּמְאֵתִים

מנורה טהורה

שבעה איקלמים מן העולם, וממנו מתפרנסין
 ומקבלים שבע הברכות והצלחות והתבואות
 לכל הארצות בצניורות. ובזה הענין תבין סוד
 קדושת יום השבת.

וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות
 שבעולם, כמו שמוצץ הילד החלב
 אמו. כי ארץ ישראל היא האם ושורש ועמוד
 החזק באמצע העולם, שעליה נשענים כל

זיו הזוהר

אם ח"ו עם ישראל עניים חסרי השפע והם
 בשפלות ובצרות אז אין אומה"ע יראים מן
 הקב"ה ולמה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם:

קכא. אלו הפסוקים יאמר דוד לתבוע שפע וברכה
 עבור ישראל, וימליץ שע"י שישאל יתברכו
 בשפע וברכה ויראו אותו כל אפסי ארץ, משא"כ

—== זוהר תהלים ==—

בנו, על זה כתוב (תהלים טו) יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם. בא רבי אלעזר ונשק ידו. בכה רבי אבא ואמר, (שם קג) כרחם אב על בנים. מי ירחם על רבי אלעזר וישלים דבריו, חוץ מאהבת מורנו? אשרי חלקנו שזכינו לשמע דברים אלו לפניו, שלא נבוש בהם לעולם הבא.

דוד סדר אותם ברוח הקדש

אָרְיָן נִתְנָה יְבוּלָהּ וְגו' (ס, ט): [זוהר שמות פ' יתרו (ט"ו ע"ג)] כִּשְׁהִיָּה דְדוֹר קָם וּמִתְעוֹרֵר עָלָיו רוח הקדש, פתח ואמר, ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ. כדי להמשיך את טוב הקדוש ברוך הוא מלמעלה למטה. אחר כך בא דוד וסדר אותם ברוח הקדש כאחד, הסתכל בכל הכתוב הזה של הכנור, של שלמות וכבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה.

בתורה באותה שעה כשרוח צפון התעוררה והיתה מכה באותם נימי הכנור, והכנור היה מנגן ואמר שירה וכו'. ואיזו שירה הוא אומר? בא וראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא מתעורר אל כל אותן המרפבות לתת להן טרף, כמו שבארנו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לבייתה וחק לנערתי, אז כלם בשמחה פותחים ואמרים, (תהלים טו) אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. כשרוח צפון מתעוררת ויורדת לעולם, נושבת ואמרת, לדעת בארץ דרפך בכל גוים ישועתך. בשעה שמנגן הכנור באותה רוח, פותח ואומר, יודוך עמים כלם.

אשרי חלקנו שזכינו לשמוע דברים אלו לפניו

יִדְוֹךְ עַמִּים אֱלֹהִים וְגו' (ס, ט): [זוהר שמות פ' יתרו (ט"ד ע"ח)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר

—== מנורה טהורה ==—

הקדוש ברוך הוא, היוצאים מן ו' ויסע ויבא ויט. ובזה המזמור כל אותיות של ע"ב שמות*.

והאותיות הראשונות מן שלש פסוקים הם, א-ל י יי א"י, עולים בגימטריא ע"ב, נגד ע"ב שמות של

הערת מנורה טהורה

מוצא שם המפורש את מן הראשון ואת מן האמצע ואת מן האחרון וכו', ותמצא זה השם בספר הישר והוא הנקרא והיי יל"י סייט על"ם כו'.

וראה במגלה עמוקות אופן קע"ט שכתב שם של ע"ב יש בו כל כ"ב אותיות חוץ מאות ג', וכן בשלשה פסוקי ימין שבתורה ימינך ה' נאדרי בכח, נטית ימינך, מימינו אש דת למו יש בכל אחד כל אותיות ולא נעלם רק אות גימל, וכן בפסוק וללוי אמר תומיך ואוריך, ג"כ נעלם ג', וכן בפסוק ארון וכפורת וכרובים (ועי' בכלי יקר ושפתי חכמים תרומה כ"ה י"א אות ק), וכן בפרשת סוטה וכן בכל תמניא אפי באות ק, וכן ביי"א סליחות שהתפלל שלמה על בית המקדש, ה' במלכים ו' בדה"י, בכל אלו אין בהם גימל כו' עיי"ש.

וראה בזהר צו ל"ד ע"ב ומום אין בך אלו הסנהדרין דאינון לקבל ע"ב שמהן, וכתב בספר דברי יצחק שהכוונה שהצירוף האחרון הע"ב הרי הוא "מום", וזה שאמרו דסנהדרין קבל ע"ב שמהן, ואם תאמר הרי סנהדרין אינם רק ע"א, על זה סיימו ומו"ם אין בך, עיי"ש.

וּלְאֵמִים בְּאֶרֶץ תִּנְחַם סְלָה: ו יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים ^{תִּתֵּן מִלְּפָנֶיךָ הַתְּהִלָּה} יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֶם: ז אֶרֶץ
 נִתְּנָה יְכִילָה יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים ^{תִּתֵּן מִלְּפָנֶיךָ הַתְּהִלָּה} אֱלֹהֵינוּ ^{תִּתֵּן מִלְּפָנֶיךָ הַתְּהִלָּה}: ח יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים ^{תִּתֵּן מִלְּפָנֶיךָ הַתְּהִלָּה} וַיִּירָאוּ
 אֶת־ךָ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ:

מְנוּחָה טְהוּרָה

לה' בני אלים.

ובפסוק האמצעי, שהוא ישמחו, והוא גוף המנורה, הוא רומז ליום השבת, שהוא שביעי, תמצא בו מ"ט אותיות, כמספר כל התיבות שיש בשבעה פסוקים של המזמור, והוא רומז למ"ט שנים, ושנת החמישים יובל, והמ"ט אותיות שהם בקנה האמצעי, שהוא ישמחו, שהוא רומז ליום השבת, הוא רומז לאלף השביעי, שהוא שבת הגדול לחי עולמים.

ובשמות של י"ב מזלות טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד, יש בהם מ"ט אותיות. ובשמות של י"ב שבטים, תמצא מ"ט אותיות. וכך תמצא בשנים עשרה אבנים שעל החושן, כמו שכתוב בפרשת פקודי (שמות לט, י-ג), הם מ"ט אותיות, כמספר אותיות שמות של שנים עשר שבטים, וכמספר שמות של שנים עשר מזלות.

והקנה האמצעי, יש בו אחד עשר תיבות, העשרה תיבות רומזים לעשרה גלגלים, שבהם שבעה כוכבי לכת, שהם גלגלים, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה, אלו הן שבעה כוכבים המשרתים בשבעה ימי השבוע הקבועים כל אחד מהן בהשבעה גלגלים, והגלגל השמיני קבועים בו שנים עשר מזלות.

וגלגל התשיעי הוא המקיף וסובב כל הגלגלים, והים והיבשה וכל ברואיהם סגורים בתוכו, ובזה הגלגל קבועים כל הכוכבים הנראים בלילה, וסובב ומנהיג כל כוכבי שמים וגלגליהם ממזרח למערב.

ה. פסוק ראשון רמז לשבעה כוכבי לכת

ובפסוק ראשון אלקים יחננו תמצא שבעה תיבות, והוא רמז לשבעה כוכבי לכת, המנהיגים י"ב מזלות, והעולם כולו, ברצון השם יתברך. וכמו כן רמז לשבעת ימי השבוע.

ו. פסוק אחרון רמז לשבעה שבועות של ספירה

והפסוק האחרון, **יברכנו אלקים**, כמו כן יש בו ז' תיבות, שהוא רומז לשבעה שבועות של ספירה, ולשנת השמיטה שהיא שבע שנים. ושני קנים בצד ימין, שהם **לדעת בארץ, ויודוך עמים**, יש בכל אחד ששה תיבות, והם שנים עשר תיבות, נגד שנים עשר מזלות, טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה, מאזנים, עקרב, קשת, גדי, דלי, דגים. והשני פסוקים השמאליים, יש בהן כמו כן שנים עשר תיבות נגד שנים עשר שבטים. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד ימין הכ"ם גימטריא אדנ"י שהוא מכה האויבים מן הקורא מזמור זה בכוונה. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד שמאל צו"ם בגימטריא קו"ל, והפסוק האמצעי מתחיל בי', ומסיים בה', והוא י"ה, בזה השם נברא שני העולמות של (ישעיה כו, ד) כי ביה ה' צור עולמים, והם שלשה שמות היוצאים מאלו השבעה קנים, שהוא קו"ל, י"ה, אדנ"י. והם בגימטריא רי"ו, נגד רי"ו אותיות שם בע"ב שמות, שבהם קרע משה רבינו עליו השלום את הים, והם יוצאים מן ו'יסע ו'יבא ו'יט, וזה קו"ל י"ה אדנ"י, מה הקול ששמעו בני ישראל מסיני והוא קול אלקים חיים. וכנגד זה הקול הזכיר דוד עליו השלום שבעה קולות במזמור (תהלים כט) **הבו**

— מנורה טהורה —

היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. ושומע ומאזין כל התפילות והצעקות ברגע אחד, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, והשגחתו וממשלתו בכל העולם מעלה ומטה, כמו שאמר הנביא (עמוס ט, ב) אם יעלו לשמים משם אורידם ואם יחתו בשאול ידי יקחם ואם יתחבאו בקרקע הים משם אצוה את הנחש ונשכם.

ראה והבן, בכח אלו השביעיות לכמה ענינים רומזים, כי בפסוק ראשון של התורה, והוא בראשית (בראשית א, א) יש בו ז' תיבות, כנגד ז' כוכבי לכת, וכנגד ז' ימי השבוע. ויש בו כ"ח אותיות, שהם, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה.

ועל זה אמר הפסוק (במדבר יד, יז) ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת, וכמו כן תמצא בפסוק ראשון של עשרת הדברות, שהוא (שמות כ, א) וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמור. ז' תיבות וכ"ח אותיות. לאמור כי בזה הפסוק נמצא כ"ח אותיות, ובפסוק אחרון של תורה, שהוא (דברים לד, יב) ולכל היד החזקה עד כל ישראל, יש בו י"ב תיבות, ומ"ט אותיות, כנגד שנים עשר שבטים ומ"ט יובלות. וכמו כן רומזים שבעה קני המנורה, לשבעה חלקי העולם, וקראו לאלו החלקים שבעה ארצות.

והשבעה חלקים האלה, קורין אותו בלשון הקודש, נופות, יפה נוף משובש כל הארץ (תהלים מח, א), שאמר על ארץ ישראל, ובלשון ערב קורין לאלה הז' נויות, איקלימים, שהעולם נחלק לז' חלקים הנקראים איקלימים, הה' איקלימים יש בהן ישוב, והישוב הוא ממזרח למערב באורך העולם, והוא מיושב מבני אדם ומבהמות וחיות.

והשני איקלימים לצד דרום ולצד צפון, שהם ימין ושמאל, הם חורבות, ואין בהם

והגלגל העשירי הוא נקרא גלגל השכל, ממנו מתפשט השכל לגלגלים ולכל הנבראים, ועליו כסא הכבוד והשכינה. ועל זה אמרה תורה (ויקרא כז, לב) העשירי יהיה קודש לה'. וזה סוד יום הכיפורים, שהוא בעשור לחודש השביעי, והוא יום קודש.

ועל זה גלגל עשירי רומזים עשרה מאמרות שבספר בראשית, וי' דברות. ועל זה, בזה הפסוק האמצעי שהוא שורש ועמוד לכל הקנים, והוא ישמחו, מתחיל בי' רומז לי' גלגלים האלו, ומסיים בה', הרי יו"ד ה"א, והוא י"ה, וי"ה במילואו בגימטריא יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא יושב על כסא רם ונשא, על אלו י' גלגלים, והם הכל י"א, נגד י"א תיבות שיש בקנה האמצעי.

וי' שבראש זה הפסוק וה' בסופו שמילואו יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים, כמו שאמר הכתוב (דברים ז, ט) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. (תהלים עב, יט) וימלא כבודו את כל הארץ.

ועל זה הטעם יו"ד למעלה וה' בסופו. ועל זה אמר דוד עליו השלום עשר פעמים הללוי"ה במזמור (ק"י) הללו א-ל בקדשו וגו', עד בצלצלי תרועה, כנגד י' גלגלים, ואחר כך סיים כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה, כנגד י"א תיבות שהם בקנה האמצעי. והזכיר י"ה בזה הפסוק, רומז להקב"ה שעל כסא הכבוד, ומציץ וצופה ומביט עד סוף כל הדורות. ועל זה אמר (שם סח, ה) סולו לרוכב בערבות ביה-שמו. הכ' של ביה"שמו, בגימטריא שני, רצה לומר, השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים ומפרנס כל העולם כולו מקרני ראמים עד ביצי כינים. כמו שאמר דוד עליו השלום (שם לג, יד) ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ

— מְנוּחָה מְנוּחָה טְהוּרָה —

(שם שם, י) וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם זרור בארץ לכל יושביה. וכן עבד עולם יוצא לחירות, ונקרא עולם, וכמו כן נמשך זה ההיקף לששת אלפים, ובחר באלף השביעי, יהיה שבת הגדול לעולם.

וכן אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז ע"א) שתא אלפי שנין הוה עלמא, וחד חרוב. רצה לומר, חרוב שיעשה הקדוש ברוך הוא בזמן ההוא כלייה גדולה באומות, חוץ מישראל ששומרים את יום השבת, שהוא רומז לקנה האמצעי שבתחילתו י', ובסופו ה'. והוא שם י-ה, והשגחתו וממשלתו ברום ובתחת. וזה רומז שעל קנה האמצעי כסא הכבוד והקב"ה י-ה עומד על כסא רם ונשא. והקנה האמצעי הוא ירושלים ובית המקדש ועץ החיים, לפיכך אמר (ישעיה סו, א) השמים כסאי והארץ הדום רגלי. וירושלים של מטה מכון נגד ירושלים של מעלה, ועל זה אמר דוד (תהלים קכב, ג) ירושלים הבנויה, שבנאה י-ה, שבנאה אותה ירושלים כעיר שחברה לה יחדיו, אותה ירושלים שהיא למטה שהיא בנויה כצורת ירושלים שלמעלה, ששתיהן מחוברות ומכוונות זה כנגד זה. ועל אלו שתי ירושלים שהן שנים, שלמטה ושלמעלה, נקרא ירושלים שלמטה בתוספת יו"ד, כמו עינים ידיים רגלים, על שם שתי ירושלים שלמעלה ושלמטה, זה ששת אלפים נגד ששת ימי הבריאה, יום לאלף יום לאלף, והאלף השביעי הוא נגד יום השבת, שכולו יהיה שבת מנוחה לחי עולמים, ולישראל. ובלע המות לנצח ויתבטל הגיהנם, ובזה האלף השביעי שהוא השבת הגדול, יתגלה האור הגדול הגנוז לצדיקים, כמ"ש דוד ע"ה (שם לא, ט) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם.

וזה האור הצפון רומז לאור הנר שעל קנה האמצעי, וזה הנר יהיה מעין אורו כפלי כפלים יותר מכל ששת הנרות, כי הוא רומז

ישוב באלו השני קצוות, צד דרום מפני החום הגדול, וצד צפון מפני קרירות הגדול שבו, ואלו השני קצוות רעות הם לכל חי. והאמצעי, שהוא ממזרח למערב, הוא טוב ומיושב, ובכל האחד ואחד מז' איקלימים שולט בו כוכב אחד מז' כוכבי לכת.

ואלו הן שמות מן ה' איקלימים המיושבים, שהם ממזרח למערב, א' ארץ ישמעאל. ב' תוגרמה ויון. ג' אשכנז. ד' צרפת. ה' ספרד. תמצא בשמות אלו האיקלימים, כמו כ"ח אותיות כמנין ז' שמות ז' כוכבי לכת, ובמספר ימי השבוע שהם אחד שנים ג' ד' ה' ו' ושבתון תמצא בשמות ז' ימים אלו כ"ח אותיות, וכמנין אותיות פסוק **בראשית**.

ראה היאך בחר הקב"ה בכל השביעיות, בז' ימי השבוע בחר בקנה האמצעי, שהוא רומז ליום השבת, ולבורא ברוך הוא, ולכסא הכבוד, ולעץ החיים אשר בתוך הגן. בחדשי השנה בחר בחודש השביעי מתשרי עד ניסן, שהוא ז'. ובו פסח, ובו נעשו ניסים לישראל. ובפסח שבעה ימים, הראשון מקרא קודש, וביום השביעי מקרא קודש, וכן מחודש ניסן עד חודש תשרי, שבעה חדשים, בחר בחודש השביעי שהוא תשרי. ובזה החודש שהוא שביעי לניסן, הוא יותר חשוב, כי יש בו שבע מצוות, כגון ראש השנה, צום כיפור, והם שבעה דברים, סוכות לולב, אתרוג, הדס ערבה.

גם בשנים, בחר השם יתברך בשנת הז' שנת השמיטה, שנאמר (ויקרא כה, ז) ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה'. והוא שנת השמיטה לקרקעות ולעבדים ולשפחות. ועוד, זה ההיקף לשבע שמיטות שנאמר (שם שם, ח) וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה, והוא מקרא קודש, וחיבים לקדשו, שנאמר

— מנורה טהורה —

חסרון כיס ולא צלמות. ויהיו כולם שכלים נפרדים, וזה רומז (ויקרא יב, ג) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. רצה לומר, שיתבטל נפש הבהמית המתאוה המותרות בזה האלף השמיני, וכמו כן רמז (במדבר כט, לה) ביום השמיני עצרת.

על זה אמר שלמה עליו השלום (קהלת יא, ב) תן חלק לשבעה וגם לשמונה. ועל זה אמר הכתוב (דניאל יב, ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. יהיו מאירים ככוכבים לעולם ועד, כי בגלגל השמיני קבועים כל הכוכבים שהם נראים בלילה וי"ב מזלות. לפיכך דימה אותם בזה אלף השמיני לכוכבים. ובאלף התשיעי, שהוא כנגד גלגל התשיעי, אז יהיו ישראל במילואם יותר ויותר במעלה, ובאותו תענוג, ויעלו עוד מדרגה למדרגה יותר גדולה, שיהיו קרובים לגלגל העשירי, שהוא גלגל השכל, שעליו כסא הכבוד, ושם השכינה, ואין שום מלאך יכול לדעת מקומו. ואומרים איה מקום כבודו להעריצו. **וישראל יהיו חוזרים כמו מלאכי השרת ויעלו למדרגה יותר מהמלאכים,** שיעלו עד גלגל השכל מתחת כסא הכבוד עם אברהם יצחק ויעקב אבותינו, ומשה ואהרן דוד וכל הנביאים וכל הצדיקים שהיו מעולם.

ועתה ראה לכמה רמזים וכמה סודות גדולים מן בורא העולמות, מן עולם הבא ומן העולם הזה ועולם העליון, רומז זה המזמור, שכל אלו השביעיות שרמזתי לך, תבין סוד השבועה, ולמה נקרא שבועה, כי כל העושה שבועה הוא נשבע בכל אלה השביעיות, וכל הנשבע לשקר הוא משקר באלו השבעה דברים, בהקדוש ברוך הוא, ובששה קצות העולם, ובכל השביעיות כולם שאמרנו.

ועוד ראה, שהפסוק (תהלים לו, י) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, שהוא כתוב על

לאור הגדול הצפון לצדיקים בזה האלף השביעי שהוא כולו שבת ומנוחה ותענוג גדול לישראל ששומרים השבת.

ובאותו הזמן יתבטל היצה"ר, ובלע המות לנצח. ואז יהיו כולם דומים למלאכי השרת, כי הקב"ה יעשה כליה בכל האומות שלא ישאיר שום אומה בעולם, אלא ישראל לבד. כמ"ש הנביא (ירמיה ל, י-יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך לא אעשה כלה וגו'. ולא ישאיר שום אומה בעולם אלא ישראל, כמו שהבטיחנו הקב"ה בתורתו הקדושה ע"י מרע"ה, ככתוב (דברים לג, כז) מעונה אלקי קדם ומתחת זרועות עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד. **כי בסוף אלף הששי נשמדו ויאבדו כל הכותיים, שהם שונאי ישראל. ועם קדוש שומרי השבת ישארו ויצליחו הם לבדם בכל העולם.** וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב (שם שם, כח), רצונו לומר, עין יעקב כמו ויכם את עין הארץ, מראה הארץ, רצונו לומר, כי באותו האלף השביעי לא יהיה מראה בשום אומה בעולם, אלא עין יעקב לבדו, לפי שכולם יהיו ישראל, ויהיו כל ישראל יודעים את השם למקטנם ועד גדלם, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעי' יא, ט).

וזה האלף השביעי כנגד גלגל שבתאי, שהוא גלגל השביעי, וזה הכוכב משרת ביום השבת, והוא הגלגל הגדול שבכל השבעה גלגלים.

ואחר שישלים זה האלף השביעי, אז יתחיל אלף השמיני שהוא כנגד גלגל השמיני, שבו קבועים י"ב מזלות, ואז יתחיל להיות לנשמות תענוג גדול, ופושטים צורות ולובשים צורות אחרים, ויהיו רוחניים כמו מלאכי השרת, לא ירעבו ולא יצמאו ולא

— מְנוּחָה מְנוּחָה טְהוּרָה —

דברים בד"ה דהנה ידוע, וכו', הכוונה בדיוק ב, כנ"ל.

הכוונה בדיוק ג, גואלינו בזכות אבותינו, שלעולם יתפלל רק בזכות אבות ולא בזכות עצמו, ראה ספר הגלגולים הקדמה, קין והבל קרח ומשה רבינו ע"ה בת' וצפורה כו'. ועיין עץ חיים בהקדמה לברכת ק"ש.

הכוונה בדיוק ד, דהנה ידוע שהשם החמישי מע"ב שמות הוא מה"ש ר"ת של מעולם הוא שמך, (ראה במלא הרועים במסכת שבת דף י"ב, שמוציין לזה, ועי"ע בח"א מהרש"א שם).

ואפשר לבאר בהקדם הכתוב בפרשת עקב "והי' עקב תשמעון וגו' ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד וגו' (דברים ז, יב). ובמדרש: הלכה מנורה של פרקים מהו לטלטה בשבת וכו'. וצריך להבין, מהו ההמשך של "עקב תשמעון" למנורה של פרקים?

ואפשר לומר, דהנה אנו אומרים בכל יום "היום יום ראשון בשבת וכו'". והנה ידוע גודל מעלת אמירת קפיטל ס"ז בתהלים שנקרא "מזמור המנורה", שכתוב בס' מנורת זהב להמהרש"ל, ובשם הרמ"א בספרו תורת העולה, דהאומר מזמור המנורה בצורת המנורה, ובפרט כשאומרה על קלף, זוכה לכל הברכות והשפעות טובות, וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש. וכהיום נדפס המזמור הזה בהרבה סידורים בצורת המנורה. ועפ"י האריז"ל מובא לאומרו בכל יום ז' פעמים לפני התפילה בביהמ"ד, וכל פעם יסבב את הבלעמערס שקורין עליו בס"ת, ובשבת רק פעם אחת. ועוד כתב שם, שבכל יום יכוין כוונת השמות של "אנא בכח" וכו' ומזה מתבטלים כל המקטרגים וכו'.

ובכוונת האר"י כתב, שבמזמור המנורה יש רי"ו אותיות כנגד ג' פעמים שם

הקנים, יש בו שבעה תיבות, ועל כל קנה וקנה משבעה קני המנורה, היה כתוב תיבה אחת, ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל, כתוב עליו חיים, בעבור שהוא ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות, לכל שבעה חלקי הארץ, הנקראים איקלימים. ונקרא ארץ החיים, בעבור שהוא באמצע העולם, כמו עץ החיים שהוא באמצע בגן עדן. וכמו קיים הלב באמצע הגוף, שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף, ש-ד-י ממונה על יצר, ותכתוב יצר במילואו יו"ד צד"י רי"ש, ותמצא ש-ד-י בסופי תיבות.

וזהו בסוד המזמור והמנורה, בעזרת השם יתברך נותן התורה, והוא יתן לי ולכל ישראל עוז ותעצומות לזכות לאורה של ביאת הגואל אשר לקו ומיחליו שמורה, עכ"ל. (נדפס על ידי יחיאל בר אשר הכהן גף ז"ל, הנקרא מיכל כהן יצ"ו מויניציאה)

ענף ב'

בספר דברי תורה להאדמו"ר מהאלמין על פירוש תפילות ופיוטים ברכת קריאת שמע

על הראשונים כו' פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלקים זולתך סלה: צ"ב א. ההמשך של התפילה על הראשונים לסוף קטע הקודם ז"ה ויציב, שמסיים על אבותינו ועלינו, על בנינו ועל דורותינו, ועל כל דורות זרע ישראל עבדיך. ב. הכוונה במ"ש דבר טוב וקים לעולם ועד וכו'. ג. ביאור גואלנו גואל אבותינו וכו'. ד. פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך, מהו ההמשך מעולם הוא שמך למ"ש מקודם פודנו ומצילנו, וגם מה שסיים ואין לנו עוד אלוקים זולתך סלה, צ"ב.

ואפשר לומר הכוונה בדיוק א, עיין מחפץ חיים ורבי הלל מקאלמאייע בביאור על בנינו כו'. ועיין ד"ת פ' פנחס ופ'

—== מנורה טהורה ==—

- לפני ברכת המזון ג' פעמים ביום ולפני השינה ובקש שעל המטה, ס"ה 22 פעמים ביום.

ומצאתי בספר סגולות ישראל לאומרו במסע הדרך 70 פעמים להכניע 70 אומות העולם (כמדומה לי בשם מדרש תלפיות).

והנה ראיתי בספר מבעל מקובל גדול ספרדי שהקשה, למה הגלות נתארך כ"כ, הלא הי' לו להשי"ת לפדות אותנו מזמן, כי הלא עמו אנכי בצרה, ומהו הריח של ה' שאנו סובלים יסורים בגלות כ"כ הרבה זמן. ותירץ, כי בזמן שבית המקדש הי' קיים הי' אהרן עומד ומטיב את הנרות, ועכשיו בחנוכה כל הכלל ישראל מדליקים נרות חנוכה וממילא יש להשי"י יותר נחת, כי יש לו עכשיו רבבות אהרן הכנ"ס שמדליקים נרות חנוכה.

ובאופן זה אפ"ל מה שאמרו חז"ל כל הלומד פרשת עולה כאילו הקריב עולה, ובאופן זה כל ישראל מקריבין כל יום קרבנות, ואומרים כל יום "הבכור והמעשר והפסח וכו'", וכאילו מקריבין בכל יום כל הקרבנות כולם, כמבואר בתפלה "עליה השלם כל הקרבנות".

והעולה על כולנה כשאומרים המזמור "למנצח" בצורת מנורה, שחשוב כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ובפרט שאומרים המזמור 22 פעמים ביום. ולא לחינם תקנו האריז"ל לאומרו כ"כ הרבה פעמים ביום. וג"כ ע"י אמירת הלמנצח שסגולתו נורא מאד ופועל בשמים יותר מכל התפילות נזכה עי"ז לבנין בית המקדש השלישי, כי מצא מין את מינו וניעור.

ובזה אפשר לפרש הפסוק "והי' עקב תשמעון", "עקב" הוא בחינת עקביים, שהוא עקבתא דמשיחא, כמבואר

ע"ב, והאותיות של תחילת כל פסוק "אלקים יחנונו גו' סלה", "לדעת גו' ישועתך", "יודוך גו' כולם", "ישמחו גו' סלה", "יודוך גו' כולם", "ארץ גו' אלקינו" ו"יברכנו גו' ארץ", הם מספר **ע"ב**, וסופי האותיות של סופי הפסוקים הנ"ל הם **צו"ם הכ"ם י"ה**, ג"כ כמספר רי"ו, שלש פעמים שם ע"ב.

והנה שם ע"ב שמות של הקדוש ברוך הוא מובא ברש"י (סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אנה ה') יוצאים מן הפסוקים **ויסע ויבא ויט**. ובזה המזמור מרומזים כל אותיות של ע"ב שמות, ועיין בתוי"ט ובאוהחה"ק שם.

ובספרי הבעש"ט מובא, שכשאמר הקב"ה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", מקשים המפרשים מה הי' לו למשה רבינו ע"ה לעשות בעת צרה ח"ו אם לא לצעוק אל השי"ת; אז עס טוט וויי שרייט מען. ומתרצים המפרשים, שהיות והי' הקטרוג גדול, שהס"מ טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז, והשי"ת לא יכל להשתיק את המקטרג, לכן אמר הקב"ה למשה מה תצעק אלי, לא יעזור לך כולם הצעקות, רק "דבר אל בני ישראל ויסעו", פי' תכוין השם של חסד (ע"ב) "ויסע ויבא ויט", שבג' פסוקים אלו יש שם החסד, וג' פעמים ע"ב הם מספר רי"ו כמנין האותיות של שם החסד, שכל שם הוא של ג' אותיות, ובזה השם יכולים להשתיק כל שטן ופגע רע ומקטרג.

עפ"י האריז"ל צריך לומר מזמור המנורה: פעם אחת בתיקון חצות, שבע פעמים לפני התפילה, פעם אחת בתוך התפילה, לפני ברוך שאמר ופעם אחת אחר תפילת שמו"ע, ופעם אחת אחר כל סדר תפילה, ע"כ ס"ה 11 פעמים - לפני מנחה ואחר שמו"ע ואחר מנחה, לפני מעריב אחר שמו"ע ואחר מעריב

— מנורה טהורה —

הרשב"א ורב האי גאון ומובא בהקדמה לס' שמוש תהלים שבאופן אמירת פרקי תהלים מותר ואין שום חשש, וכל הספרים מלאים עם סגולות לתיקון הגוף והנפש ע"י פסוקי תהלים (בענין אמירת תהלים לחולי הנפש ע"י בס' יסוד התשובה ויסוד יוסף), ובליקוטי הגר"א מביא הסודות בענין אמירת מזמור שיר חנוכת הבית לדוד סגולתו, ויש בזה י"ג פעמים שם הוי"הוצ"א אותיות או תיבות ועוד כוונות, עיי"ש. ובליקוטי הגר"א ובעץ חיים מביא ג"כ על קפיטל לדוד ה' אורי, וסגולתו אפילו לכל השנה אחר התפילות, כמובא בספרי החיד"א והגר"א.

זוהו כוונת המדרש אם מותר לומר ולטלטל ה"למנצח" שנכתב על קלף בצורת מנורה בשב"ת, זאת אומרת, בכל השבוע, שאומרים בשיר של יום "היום יום כו' **בשבת**": ר"א אומר חייב חטאת, כלומר שמחוייב לומר ה"למנצח" בצורת מנורה כדי לקנות העון של חיוב חטאת, שידוע גודל הענין של אמירת תהלים לכל הרוצים לשוב בתשובה לתקן העבירות, כמבואר בשל"ה ובראשית חכמה ובזהר.

וידוע גודל הענין שכל אחד מישראל עומד ומשתוקק להיות ולהתפלל אצל הכותל מערבי שהוא מקום המקדש, ומבזבז ממון רב כדי לזכות להתפלל כמה פעמים אצל הכותל. ובזה שהוא אומרים את ה"למנצח" בצורת מנורה, לא רק שהוא עומד אצל הכותל רק הוא ממש בבית המקדש ומדליק ומטיב הנרות, ולא רק פעם אחת ביום, רק 22 פעמים ביום. ולפי החיד"א בעבודת הקודש והבן איש חי, שבשעה שאומרים מזמור "אלקים יחננו ויברכנו" יצייר במחשבתו צורת המנורה אם אין הציור מנוח לפניו, ה"ז חשוב ג"כ כמדליק המנורה בבית המקדש.

בעץ חיים שבעקבתא דמשיחא יכשלו בחלב דחלק אחוריים, "תשמעון את המשפטים האלה", מה שהצדיקים אומרים, כמ"ש "באין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט", "תגיד ליעקב"ב", שהוא בחי' עקביים בעקבתא דמשיחא, "דבר חוק ומשפט", שיקיימו דברי השופט (משפ"ט הו"ע שופ"ט), "אין לך אלא שופט שבימך", כמו רבינו האריז"ל שאמר וגילה לנו הסוד הגדול של אמירת למנצח בצורת מנורה, "ושמרתם ועשיתם אותם", אז "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד", חס"ד הוא מספר ע"ב, שהוא ע"ב שמות המרומזים בצורת המנורה.

ועוד אמר "ושמר ה' אלקיך לך", כי ע"י אמירת למנצח בצורת מנורה, עי"ז ניצול מכל מיני פגעים רעים בדרך, כמבואר במנורת המאור ובשבט מוסר ועוד שהוא סגולה נפלאה לפני שיוצאים לדרך ובשעת הנסיעה ג"כ, כמובא לעיל.

וראה במפרשי המדרש הסמיכות של הלכות מנורה לפרשת עקב, שהוא רק מפני שדרשו בשבת, והי' אז קהל גדול בשעת הדרש, לכן דרשו ההלכות שצריכים להזהר בהם.

וידוע המדרש פליאה "אין עושין מלאכה אלא בשבת", שמבארים המפרשים "אלא בשבת" כשאומרים "היום יום כו' **בשבת**", ובשבת אומרים "היום יום שבת".

ובאופן זה אפשר לבאר ג"כ כאן "מהו טלטלה בשבת", זאת אומרת, בכל השבוע שאומרים אז "**בשבת**".

וידועים דברי הפחד יצחק ועוד, שמתרצים הקושי' איך מותר לומר פרקי תהלים לסגולה, וחד מהם רצו לומר ע"ז כי לא נחש ביעקב, אבל מובא כבר בזה בשו"ת

— מנורה טהורה —

אחד, וכו', ונמצא יהי' יחוד קוב"ה [ושכינתו] יהי"ה אדנ"י גי' מספר יפ"ה, שהזיווג הזה של איש ואשה מעורר הזיווג העליון לקרב ביאת משיחנו, ויהי' זיווג יהי"ה אדנ"י גימ' מספר יפ"ה וכו', ועד שם היתה עבודת אברהם ליחוד הנ"ל, והפתח לזה הי' אברהם שממנו התחיל להשתלשל אומה הישראלית, עכדה"ק. אבל כל זמן שעדיין לא נכלה החי' זו אדום, היחוד הוא הוי' אדנ"י.

יש לפרש עד"ז זהו שמפטרין פרשת שמיני (שמואל ב' ו' ז) מענין דוד המלך, וסיום ההפטרה הוא ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם ככל הדברים האלה וגו', פי' דרך בעת הגלות היחוד הוא הוי' אדנ"י, אבל לעתיד לבוא יכון כסא דוד ואז באמת יהי' היחוד יהי' אדנ"י שעולה בגימטריא צ"ה, וזהו הרמז עולם כ"ל הדברים ר"ת בגימטריא צ"ה, דכשיכון כסא דוד בב"א יהי' יחוד ב' שמות הקדושים צ"ה, ודו"ק.

ועי' בשערי ציון להתפלל כל יום תפילת הע"ב שמות והיא סגולה גדולה להנצל מכל פגעים רעים, עיי"ש, ועי"ע עבודת הקודש להחיד"א, ועי"ע בכ"י שלי באריכות, ואכמ"ל.

וזהו ג"כ ביאור של עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מעולם וכו' וים סוף להם בקעת וזדים טבעת וידידים העברת עברו ים שמרמז לכוונת ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט שע"י הי' הישועה לשמך הגדול על שפת הים, הכוונה לשם הנ"ל, וזהו הכונה צור ישראל צור בגימטרי' רצה עם הכולל שע"י שם הנ"ל נעשה מצרה אותיות רצה, ועי' בעש"ט על התורה סו"פ בלק ביאור הוד והזדר אותיות דוה כו' וביאור שויתי הוי' לנגדי עיי"ש, ואכמ"ל.

ובזה אפשר לפרש כוונת התפילה של פודנו ומצילנו כו', שבעקבתא דמשיחא (עי' סוף סוטה "אין לנו על מי להשאן אלא על אבינו שבשמים") שלא יהיה לנו אל מי לילך ולבקש רחמים ותחנונים שכבר כלו כל הקיצין אנו מבקשים פודנו ומצילנו בזכות השם מעולם הוא שמך בזכות של השם מה"ש שהוא שם של ע"ב שמות כנ"ל, ותיבת "הוא" ג"כ בגי' י"ב ע"י צרופי י"ב שמותיו של הקב"ה, ואם תכוון כנ"ל אז, ואין לנו עוד אלוקים שלא יהיה עוד מדת הדין ויהיה כולו רחמים ויהיה זולתך סלה, הכוונה בזה ש"סלה" בגימטרי' צ"ה, בהקדם מה שבארתי שבפרשת שמיני בסוף הפרשה נרשם מספר הפסוקים של פרשת שמיני, צ"א פסוקים, עבדי"ה סימן. וצ"ב הרמז בצ"א פסוקים מה בעי בזה. וביארתי שם, דהנה הפסוק מסיים ובין החיה אשר לא תאכל, ולדברי הנועם אלימלך הנ"ל דחי' זו אדום והכוונה בזאת החי' אשר תאכלו שאדום יכלה מן הארץ, אפ"ל דזהו שאמר הכתוב, דכל זמן שהוא ובין החיה אשר לא תאכל, דעדיין לא נכלה אדום מן הארץ, צ"א פסוקים, פי' דבזמן הגלות יש יחוד השמות הוי' אדנ"י שעולים בגימטריא צ"א, אבל לעתיד לבוא בב"א יהי' יחוד השלם אדנ"י יהי"ה, כמובא מהאריז"ל, ועיין בספה"ק זרע קודש (פרשת וירא) שכתב וז"ל, רומז לנו הכתוב בר"ת מתיבות י'ושב פ'תח ה'אהל היא יפ"ה, ע"ד שאמרו [רבתי] ז"ל מאי האי דאמרו אינשי כשמזווגים ומתחתנים איש ואשה אומרים שהזיווג יהי' עולה יפה, ולהבין איזה מקום יהי' עולה, ומאי הלשון הזה שיהי' עולה יפה, ופי' כי כלל העבדות לייחד קוב"ה ושכינתו בחי' יחוד שמות הוי' ואד' שהצדיקים מייחדין במעשיהם הטובים. והנה כתוב בספרים שלעתיד יהי' משם הוי' אותיות יהי"ה, שהו' תהי' יו"ד, וזה (זכריה י"ד ט') ביום ההוא יהי' ה'